

50

ติดกับ

จะให้เขาเริ่มต้นอย่างไร จะให้อธิบายจากจุดไหน หรือเล่าออกมา
ด้วยท่าทางเช่นไร เพราะทุกอย่างมันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว...รวดเร็วจน
ไม่อาจเข้าใจได้ และไม่อาจยอมรับได้

สิ่งที่สามารถทำได้ คือการอุ้มร่างของ 'เธอ' ขึ้นด้วยมือที่เย็นเฉียบ
จนแทบไร้ความรู้สึก ด้วยความทะนุถนอมเหมือนเป็นแก้วบางๆ ใบหนึ่ง
แก้วบางๆ ที่แตกสลายไปแล้ว...แตกไปต่อหน้าต่อตา

ทั้งที่อยู่เพียงเอื้อมมือ ทั้งที่มันน่าจะเป็นชัยชนะของเธอเช่นทุกครั้ง
แต่เสียวินาทีเดียวมันก็เกิดขึ้น

เขาปล่อยยให้มันเกิดขึ้น

เจ้าปีศาจแห่งป่ากักปีศาจค่อยๆ ประครองร่างอ่อนเปลี้ยของเด็กสาว
เรือนผมสีน้ำตาลเข้าหาตัว เขาแทบไม่รู้สึกลงถึงพื้นได้ร่าง เหมือนร่างกาย
กำลังล่องลอยยามกตริชะไต้กลุ่มผมสีน้ำตาลมาแนบอก พลันความหวัง
เสียสุดท้ายที่เหลือก็ทลายลงไม่ต่างจากปราสาททราย เพราะการทำ
เช่นนั้นยิ่งซ้ำเติมถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและความผิดพลาดร้ายแรง

เธอไม่มีเสียงลมหายใจ ไม่มีการเคลื่อนไหวของก้อนเนื้อใดออก

ล้มผัสไม่ได้แม้แต่การไหลเวียนของกระแสเลือด มีเพียงอุณหภูมิในร่างกายที่
ลดต่ำลงเรื่อยๆ อย่างช้าๆ เป็นสัญญาณชัดเจนของความตาย

เด็กสาวในอ้อมกอดของเขาตายแล้ว

โซเคนโย เล่นยะตายแล้ว...

ก่อนหน้านี้ 11 ชั่วโมง 24 นาที

ปัง!

ประตูเหล็กของตู้ล็อกเกอร์ถูกเด็กหนุ่มเรือนผมสีคาสนิทผลักปิด
ก่อนเขาจะหมุนกายเตรียมเดินออกไป ทว่าก็หันไปปะทะสายตากับเจ้าของ
ล็อกเกอร์คู่ข้างๆ ที่กำลังยืนฟังตู้ล็อกเกอร์เก็บรองเท้าจ้องมองเขาอยู่ และ
อาจจะมองอยู่นานแล้วด้วยซ้ำ

"มีอะไร" ซานาคะจำใจถามเด็กสาวน้อยตาสีน้ำเงิน เมื่อแววตา
ของเธोज้องเขาคูมีเลขนัยบางอย่างไม่น่าไว้วางใจ

เลนยะที่ยืนฟังตู้ล็อกเกอร์ด้วยท่าทางสบายๆ รีบหันหน้าเลอหลา
เหมือนไม่รู้เรื่องอย่างจงใจ รวากับอยากให้อีกฝ่ายรู้ว่าเธอสร้างท่า ซ้ำยัง
ทำท่าว่าไม่เข้าใจคำถามของคนตรงหน้า ทั้งที่ประกายนัยนัยตามันบ่งชี้ชัด
เลยว่าเธอขอให้เขาเฝ้าปากอยู่นานแล้ว

"โอ๊ะ! ฉันเหรอ" หมอผีสาวรีบยกนิ้วชี้หน้าตัวเอง ขมวดคิ้วน้อยๆ
พลางหันซ้ายแลขวาหาคนอื่น ทั้งที่ซานาคะจ้องเขม็งมาที่ตนอยู่อย่างไม่
สบอารมณ์มากขึ้นเรื่อยๆ

หาเรื่องกวนแต่เข้าเลนยะ...

เด็กหนุ่มกลอกตาขึ้นอย่างสุครำคาญ ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรกับเจ้าคน
กวนประสาทตรงหน้าดี ยิ่งไอน์สียเอาแนเอนอนไม่ได้ยิ่งน่าปวดหัว อัน
ไหนจริงอันไหนเล่น อันไหนโกหกอันไหนพูดจริง ปนกันมั่วไปหมด

ผู้หญิงอะไร ปกติก็ไม่น่ารักอยู่แล้วยังทำตัวไม่น่าคบเข้าไปอีก

"ถ้าไม่มีอะไรก็ดี" เขาตัดบท แต่เขาที่อยากก้าวหนีต้องค้างไว้ที่เดิม
เพราะคำพูดที่ลอยมา

"วันนี้ท่านหญิงของแกไม่มาด้วยรีไร" เสนาะเอียงคอดถามพร้อม
หั่นยิ้มที่มุมปาก และหันไปเปิดล็อกเกอร์เพื่อเก็บของของตัวเองบ้าง
หลังจากยื่นเก็กทำคุณข้างๆ อยู่พักใหญ่

"อยู่กับผอ.โยโค ไปคุยเรื่องที่เธอยังเก็บเจียบหรือโกหกเราไว้"
ซานาคะตอบห้วน แสดงให้เห็นว่าไม่อยากยุ่งกับเธอนัก

"ถึงผอ.โยโคจะเป็นนายจ้างฉัน ก็ไม่ได้รู้ความลับฉันทุกเรื่องหรอก
นะ...แล้วเรื่องอะไรจะมาไม่ไวใจฉันขนาดต้องส่งสายไปสืบ" แม้ทั้งไป
แบบนั้น แต่หน้าตาเธอดูไม่มีความเคียดแค้นแม้แต่น้อย

"ยังมีหน้ามาพูด ไม่ใช่เพราะไม่ยอมบอกข้อมูลอะไรเลย เรื่อง
เจ้าคนที่อยู่เบื้องหลังการตายหลายศพของนักเรียนโยโครีไร พวกฉันถึง
ต้องเริ่มสืบเอาเองแบบนี้"

"บอกคนที่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ จะบอกไปทำไม"

เด็กหนุ่มสะบัดหน้ากลับไปส่งสายตาเหยียมนให้เด็กสาวทันใด พร้อม
ถามกลับเสียงกระด้าง "หมดเรื่องจะถามแล้วใช่ไหม"

"ไม่เชิง"

ซานาคะต้องสูดหายใจลึกอย่างอดทนเต็มทีกับคำตอบสั้นๆ ของ
หมอผีตัวแสบ ดูเหมือนการกวมโนโหเขาจะเป็นเรื่องสนุกส่วนตัวของ
เจ้าหล่อน และก่อนจะปล่อยยให้เธอมีความสุขอยู่บนความทุกข์ของคน
เด็กหนุ่มก็หมุนตัวเดินออกไปแทน

"แกเอาเบอร์ไอซ์ไ้แซนเป็นเบอร์ฉุกเฉินนั่นเธอ"

"อะไรนะ!" ซานาคะหันหน้ากลับไปหาเสนาะทันที

ซึ่งเสนาะก็ยังพูดขึ้นต่อด้วยสายตาปราสาทถึงล้อเลียน "คอย
รายงานการเคลื่อนไหวฉันกับไอซ์ไ้แซคตลอดสิท่า"

เขาก้าวพรวดกลับไปหาเสนาะ ขณะหมอผีสาวยังคงพูดต่อไม่หยุด

"นี่แกคงไม่ได้โทร.ไปราตรีสวัสดิ์กับมันทุกคืนด้วยหรือใช่ไหม
เพราะว่านั่นมันโคตรเกย์..."

มือของเด็กหนุ่มตะครุบหมับที่คอเสื้อเด็กสาวตรงหน้า พร้อมถาม

กร้าว "รู้เรื่องนี้ได้ยังไง"

นัยน์ตาสีน้ำเงินเพียงมองค่ายังมือที่กำแน่นบนคอเสื้อตน ก่อน
เหลือบตาเฉยชาขึ้นมองใบหน้าเคียดเกร็งของอีกฝ่าย เธอเอ่ยเรียบๆ
"แกทำเสื้อฉันทับ"

"เธอรู้ได้ยังไง" เขาคำรามยำคำถามอย่างเอาเรื่องอีกครั้ง ไม่สน
การท้วงเรื่องเสื้อไร้สาระนั้น

"จะเคียดร้อนทำไมล่ะ" เธอขย้อน แวตตาเย็นชาเหยียดหยัน "ทำให้
รู้สึกว่ามันน่าละอายที่ทำตัวเหมือนลูกหมาผู้ซื่อสัตย์ไง"

มือที่กำรอบคอเสื้อเธออยู่กำแน่นขึ้นอีกจนสั่นน้อยๆ เป็นสัญญาณ
ว่าเธอจิตใจคำเขาได้ถูกจุด แต่เขาก็ยังคงถามซ้ำ

"ฉันถามว่าเธอรู้ได้ยังไง"

"ก็เพราะเพิ่งไปมาไง"

หวัคิ้วเรียวเข้มของซานาคะยิ่งถูกชักมาชนกันแน่นขึ้น แต่มือคลาย
ออกนิค "บ้านพวกโอคุระ...ทำไม"

เลนยะเอียงศีรษะนิคๆ ไม่ตอบทันที ราวกับจใจประวิงเวลาให้
อีกฝ่ายต้องเผื่อรอ ก่อนเอ่ยขึ้นใหม่เนิบช้า

"อยากรู้มากนักไม่ใช่รึไงว่าใครอยู่เบื้องหลังการตายของนักเรียน
สามคนของโยโค"

"ไปเกี่ยวอะไรกับพวกโอคุระ"

"ถ้าพวกโอคุระเป็นคนที่ช่วยเราออกมาเมื่อแปดปีก่อน ก็ถือว่า
เกี่ยวเต็มๆ เลย"

ซานาคะถึงกับชะงักนึ่ง ควงตาสีนิลเบิกกว้าง เลือดในกายเย็นเฉียบ
เมื่อเข้าใจได้ทันทีว่าเลนยะหมายถึงอะไร และหมายถึงใคร

ทว่าใจครึ่งหนึ่งก็ยังคงไม่เชื่อ...หรือเพียงไม่อยากจะเชื่อ...

"จะโกหกเพื่อตัดปัญหาอีกรึไง" เขากระซอกเสียงถามกลับ

"โกหก?" เลนยะทวนถลึงหัวเราะ แสดงความขบขันต่อท่าทางของ
เขาอย่างร้ายกาจ "ถ้าไม่เชื่อฉัน ก็แค่ยกหูโทร.ไปหาไอ้ขี้แยะเหมือนที่แก

ทำหน้าที่ลูกหมาน้อยให้มันอย่างทุกทีก็รู้เรื่องแล้ว"

ยังคงเป็นคำตอบแค้นคันทื่นาโมโห ทว่าครั้งนี้เขากลับไม่รู้สีก เช่นนั้น เพราะสิ่งที่เธอบอกนั้นเป็นหลักฐานยืนยันชัดเจนว่าสิ่งที่เขาหวาดกลัว อยากจะวิ่งหนีและอยากจะเจอที่สุดปรากฏตัวขึ้นแล้วจริงๆ และถ้าหากเป็นแบบนั้น ก็ย่อมหมายถึงมันปรากฏมาตั้งแต่ก่อนเขาจะมาที่นี่ เพราะเรื่องของทาคานโง่ ยูกินันเกิดก่อนเขาย้ายมาเป็นเดือน หรืออาจนานกว่านั้น

ซึ่งความน่ากลัวของเรื่องครั้งนี้ก็คือ...

"พวกเราถูกจับตามองมาตลอด... และเธอ...ก็เพิ่งมาบอกฉัน" ซานาคะว่าตลอดไพบัณกับความจริงสำคัญนี้ พร้อมกำคอเสื้อแน่นขึ้นอีกครั้ง

ความกราดเกรี้ยวกับเรื่องของชายที่ฆ่าครอบครัวและตระกูลของตนยังคงกรุ่นร้อนในตัวเขา และไม่เคยลดลง ขณะหวังจะจัดการเรื่องนี้ด้วยตนเองเสมอ ตลอดเวลา แต่คนตรงหน้ากลับไม่เคยแม้แต่เอ่ยถึง หรือบอกอะไรแม้แต่นิดเดียว

และความเคียดแค้นยิ่งพุ่งสูง เมื่อหมอผีสาวยังคงตอบสีหน้าเฉยชาว่า

"ก็อย่างที่ว่า บอกคนใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรให้ดีขึ้น"

"อย่ามาล้อเล่น เธอก็รู้ว่าเรื่องของ 'มัน' คือสาเหตุให้ฉันมาที่นี่!" ซานาคะเริ่มตวาดเสียงดังขึ้นจนคนรอบข้างต่างหยุดดู ทว่าครั้งนี้เขาไม่สนใจสายตาพวกนั้นแล้ว ยังตวาดอย่างเอาเรื่องมากขึ้น "เธอรู้มานานเท่าไรแล้วเลนยะ!"

"เพิ่งรู้แน่ๆ ก็ไม่กี่วันก่อน" เด็กสาวยังตอบง่ายกายแม้คอเสื้อจะถูกร้งแน่นขึ้น

"แต่ก่อนหน้านั้นก็ระแคะระคายมาบ้างแล้วใช่ไหม" เขากะระซิบเขี่ยม

เลนยะเอียงคอนิด เว้นช่องว่างในคำตอบของคุณ ก่อนรับแล้วว่า
"ใช่"

"และเลือกจะหุบปากเงียบ...ทำไม!"

"เพราะเห็นหน้าโง่ๆ ของแก แล้วรู้ว่าแกจะทำเรื่องโง่ๆ นะ..."

ปึก!

"ว้ายยย!"

เด็กนักเรียนหญิงในบริเวณนั้นร้องออกมาด้วยความตกอกตกใจ
ทันใด เมื่อเด็กหนุ่มผมดำที่ดูเหมือนจะมีเรื่องกับญาติของตนเหวี่ยงหมัด
เข้าหาหน้าของเลนยะโดยไม่สนว่าเป็นผู้หญิงหรือเปล่า ทำให้เธอกระเด็นไป
กระแทกกับผนังด้านหลังทันที

และทุกคนยังตื่นตกใจขึ้นอีกเมื่อซานาคะตามไปกระซอกคอเสื้อ
ของเด็กสาวเคราะห์ร้ายต่ออย่างไม่สนใจสายตารอบข้าง มาดเคร่งขรึม
ของเขาหลุดรู้ไม่มีขึ้นคิ

ทว่าเมื่อเห็นว่าเลนยะยังคงเอียงศีรษะไปด้านที่ถูกตอยพร้อมกัน
คำเงียบไป ก็ทำให้สติของเขาเริ่มกลับมาทีละน้อย ตามด้วยความรู้สึกผิด
เมื่อเพิ่งรู้ว่าตนทำเกินกว่าเหตุ โดยเฉพาะด้วยอารมณ์โกรธที่เกิดจากการ
ยั่วของเธ

ถึงรู้ว่าคนตรงหน้ามันน่าอัศจรรย์แค่ไหนก็เถอะ แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่
เขาจะลงมือกับ...

ปึก!

ไม่ทันได้เอ่ยขอโทษ ความซาก็เข้าเล่นงานทั่วแก้มด้านซ้าย แรง
อัดซึกให้เขาเซดลาไปด้านหนึ่ง และสิ่งเดียวที่ทางคาจับได้คือเงาของกำปั้น
ที่ถูกเหวี่ยงสวนกลับมาของหอมึสาว ซ้ายยังเป็นหมัดเร็วชนิดไม่ให้เขาได้
ตั้งตัว

"อึก!" ซานาคะรีบยันขาทรงตัวก่อนล้มลงไปด้วยฤทธิ์หมัดหนักๆ
ของเลนยะ ก่อนสะบัดใบหน้าที่ทั้งโกรธทั้งฉงนไปมองเลนยะทันทีที่ตั้งสติ
ได้ และก็ถึงกับตะลึงงันเมื่อเห็นหน้าของเธอ

"เธอ?!"

คนที่คิดว่าถูกคนชกจนหมดฤทธิ์ไปแล้วไม่มีแม้แต่รอยช้ำสักนิด ความสงสัยเกิดขึ้นเพียงไม่นานคำเฉลยก็ปรากฏ เมื่อเลนยะยกกระเป๋านักเรียน พร้อมขมวดคิ้วมองมันและเอ่ยขึ้น

"ถึงกระเป๋าดันจะเจ็บไม่เป็น แต่ของข้างในมันพังได้นะ ชกไม่ดูตาม้าตาเรือเลยแถมเนี่ย"

คนที่รู้สึกผิดตอนแรกเพราะเผลอทำร้ายเธอคัดกรามแน่น แม้นั่นจะทำให้เจ็บที่แก้มซ้ายมากขึ้น...จะบอกว่าเธอคิดไว้อยู่แล้วว่าจะถูกเขาชกหรือได้ตอบ ถึงได้ยกกระเป๋าขึ้นมากันได้ทันแบบนี้ แสดงว่าจงใจมาทรมานเธอโดยเจตนาตั้งแต่ต้นแล้วนั่นสิ!

"ที่นี้รู้รึยังว่าทำไมฉันถึงไม่บอกอะไรแก" หมอผีสาวพุดขึ้นใหม่ด้วยแววตาปรามาส "โมโหจนคอยฉันในที่สาธารณะได้แบบนี้ มันบอกอยู่แล้วว่าแกคุมสถานการณ์อะไรไม่ได้หรอก แล้วยังคิดว่าฉันจะบอกความจริงอะไรแกได้อีกละ เคียวนั่นเผลอหลุดอะไรที่มีความเกี่ยวข้องกับมันออกไป แกก็จะวิ่งโร่ไปหาเรื่องให้ตัวเอง แล้วสุดท้ายก็พาดันช่วยไปด้วย ดังนั้นจึงขอบคุณฉันซะที่ปกป้องแกจากความโง่ของตัวเองนะ"

ชานาคะเจียบไป พลังยกหลังมือเช็ดมุมปาก ขณะคิดตามอย่างเสียไม่ได้ แม้จะถูกประเมนไว้ค่านั้น ทว่าเขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าคนมีสิทธิ์ลงมือทำอะไรสักอย่างหากสงสัยเพียงเล็กน้อยว่าชายที่ฆ่าครอบครัวเขาปรากฏตัวขึ้น กระนั้นถึงจะเห็นด้วยกับเหตุผลของเลนยะไม่น้อย ทว่าเขาก็รู้จักหมอผีสาวมากพอจะรู้ว่าเหตุผลของเธอไม่ได้มีแค่นั้น แต่มันยังรวมถึง...

"เธอไม่บอกฉัน เพราะคิดว่าถ้าฉันไม่รู้อะไรเลย เธอจะได้หาทางหลอกใช้ประโยชน์ได้ง่ายขึ้นมากกว่า"

หมอผีสาวนิ่งไปนิดกับคำโต้แย้งนั้น และกลอกตาไปฝั่งหนึ่ง ปล่อยให้ระหว่างตนกับญาติหนุ่มเจียบไปอีคใจ ก่อนตอบ

"คิดมากไปมั้งไอ้ท่ามาก"

นัยน์ตาสีดำหลังกรอบแว่นหรือลงทันใดกับคำตบนั้น พลังคิดในใจ
แล้วไอ้ช่องว่างของคำพูดเมื่อก็มันอะไรไม่ทราบ กะใช้ประโยชน์
กันมาตั้งแต่คันแล้วสิทำ!

"ยังงี้ก็เถอะ ตอนนี้มันคนละเรื่องแล้ว" เสนาะตัดบท ไม่คิด
สานต่อความสงสัยของชานาคะ แล้วกล่าวต่อ "ตอนนี้มันเปิดตัวออกมา
เต็มที แสดงว่าพร้อมเล่นงานเราแล้ว ซึ่งหมายถึงมันจะพุ่งไปหาแกหรือฉัน
เมื่อไรก็ได้ ดังนั้นฉันถึงมาบอกแกเพื่อเราจะได้ช่วยกันตั้งหลัก ร่วมมือ
กัน"

"ร่วมมือกัน" เด็กหนุ่มทวน แทบไม่เชื่อว่าคำพูดนี้จะหลุดมาจาก
เสนาะ เขามองเธออย่างไม่ไว้ใจยิ่งกว่าเดิม

"แกบอกเองนี่ว่าพวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้ว" เธอรีบทวนความ
ทรงจำเขา

"ใช่ แต่นั่นฉันเป็นคนพูด ไม่ใช่เธอ"

"แล้วต่างกันตรงไหน"

"จุดประสงค์ไง" ชานาคะตอบชัด "และตอนที่บอกแบบนั้น
เพราะฉันยังไม่รู้ว่าเจ้าคนที่ตามหาอยู่เป็น 'มัน' "

"รู้ว่าเป็น 'มัน' แล้วจะยังงี้" เสนาะเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ถามสวน
ทันใด "จะวิ่งไปแก้แค้นมันงี้ๆ เหมือนที่แกเคยมาทำสู้ฉันแล้วแพ้มค
สภาพนะ"

ไฟกรุ่นร้อนพลันปรากฏในแวตาสีดำหลังกรอบแว่นของชานาคะ
"แล้วเธอไม่คิดแค้นเลยรึไง"

"ไม่" เสนาะตอบรวดเร็วชัดเจน "ฉันอยากเอาตัวเองให้รอดก่อน
มากกว่า และถ้าแกยังอยากหาทางแก้แค้นมันกลับให้ได้จริงๆ ก็ควรเอา
ตัวรอดจากมันให้ได้ก่อน ดังนั้น..." เสนาะหยุดคำและยื่นมือมาเบื้องหน้า
เด็กหนุ่ม ก่อนเอ่ยขึ้นใหม่ด้วยรอยยิ้มการค้า "ฉันอยากรอด แต่ฉันแค้น
เคียวงเขาไม่อยู่ ส่วนแกอยากแก้แค้น แต่แกคนเดียวตอนนี้ก็คงไม่ไหว
เหมือนกัน ดังนั้นผูกมิตรกันดีกว่า แล้วทำตามวิธีฉัน แล้วเราจะได้สิ่งที่

ต้องการกันทั้งสองฝ่าย"

ดวงตาสีอำจ้องมือนีที่ยื่นมาตรงหน้าอย่างไม่ไว้วางใจ ก่อนกลอกขึ้นมองใบหน้าผู้เสนอเงื่อนไข และเขาพนันได้ว่าตาเธอไม่ยั้มเหมือนปากแม้แต่เน้อย

"หน้าอย่างเธอมีหรืออยากจะผูกมิตรกับใคร อย่างเธอก็แค่หวังให้ฉันเป็นตัวหมากบนกระดานของเธอเท่านั้น" คนถูกเชิญชวนยังปฏิเสธข้อเสนออย่างรู้ทัน และกล่าวต่อ "ลงเรือลำเดียวกัน หวังว่าเธอจะไม่ผลักดันเรือกลางทางหรอกนะ เพราะมันน่ากลัวว่าฉันจะกลายเป็นแค่เหยื่อที่เธอเอามาใช้แล้วทิ้ง มากกว่าพันธมิตรที่ช่วยเหลือกัน"

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย แต่กลับมีรอยยิ้มที่กว้างขึ้นบนดวงหน้าของเธอแทน

"ถึงฉันจะเป็นอย่างที่แอบอกจริง แต่แก็ไม่มีทางเลือกอื่นหรอกนะ ถ้าเราไม่ร่วมมือกันเจ้านั้นก็จัดการเราได้ง่ายขึ้น แกรู้อยู่แก็ใจ" เลนยะยังพูดราบเรียบ แผ่การข่มขู่เล็กๆ โดยไม่สนคำกล่าวโทษของซานาคะ "ยังงี้ก็ดีกว่าไปติดกับเจ้านั้นตัวต่อตัว ฉันรู้ว่าแก็อยากแก็แค้นให้ครอบครัวใจจะขาด อยากทำด้วยมือตัวเองทุกชั้นทุกตอน แต่เราทั้งคู่ต่างรู้ดีว่าแก็ไม่มีปัญญาหรอก...จะเอาอย่างไร จะให้ 'มัน' เคนมาจัดการอย่างไม่ทันได้รู้ หรือยอมเป็นหมากให้ฉันจับเคน อย่างน้อยๆ ก็ได้ลงสนามแข่งไม่ต้องนอนเป็นแค่เศษเนื้อเหมือนโซเคนโยคนอื่น"

เป็นข้อเสนอที่น่ารังเกียจที่สุดตั้งแต่เคยได้ยินมา...ซานาคะได้แต่สบถอยู่ในใจ แต่กลับไม่มีข้อโต้แย้ง

ถูกอย่างนี้เจ้าคนมากเล่ห์ตรงหน้าพูด เขาไม่มีทางสู้คนเดียวได้ ทั้งที่รู้อยู่เต็มอก...แต่ถ้าต้องยอมเป็นตัวหมากให้อีกฝ่าย ต้องยอมเป็นเบี้ยล่างให้หมอมีสาว...

ความเจ็บเริ่มก่อตัวอยู่รอบตัวเลนยะและซานาคะ เขาคุ่นคิดจนลืมความเจ็บหนิบที่ข้างแก้ม

ก็คิดอยู่หรอกนะ ถ้าเขาเป็นฝ่ายควบคุมเลนยะได้เสียเองก็คงดี

แต่ปัญหาคือเขาอ่านอะไรญาติสาวคนนี้องคนไม่ออกสักอย่าง แทบดูไม่ออกว่าเธอคิดอะไรอยู่ เคี้ยวพุดจริงเคี้ยวพุดโกหก บางทีพูดเรื่องโกหกเหมือนเรื่องจริง และพูดเรื่องจริงเหมือนเรื่องโกหก ผสมปนเปมั่วไปหมดจนเขาอ่านเอาเองไม่ได้ ยิ่งไอ้นิสัยที่แทบไม่แคร์อะไรสักอย่างจึงทำให้เธอแทบไม่มีจุดอ่อน...และสิ่งที่เขาคิดว่าอาจเป็นจุดอ่อนของเธอ ก็ไม่ใช่สิ่งที่เอามาใช้ได้หรือควรใช้ต่อรองกับเธอด้วย

ฉะนั้นแม้ไม่อยากยอมรับ แต่หากเขาร่วมมือกับเลนยะก็มีแต่จะเป็นเบี้ยล่างเจ้าหล่อนเท่านั้น...และนั่นคือสิ่งที่เขาไม่อยากให้เกิดขึ้นเลย

แต่สุดท้ายความเจ็บแสบแห่งการตัดสินใจถูกทำลายด้วยเสียงหนึ่ง

"ทำอะไรกันนะ" เสียงเล็กๆ ของผีน้อยที่เพิ่งลอยมาถึงสถานที่ที่เพิ่งเกิดการทะเลาะวิวาทดังถา

ซึ่งเขามาพร้อมกับชายชราร่างอ้วนเตี้ยหน้าใจดี สวมเสื้อผ้าสบายๆ และวิญญาณอีกดวงของแม่ทัพหญิงเจ้าของใบหน้าที่งดงามแต่ดูจริงจังเป็นเอกลักษณ์

ผอ.โยโคหันไปสั่งให้นักเรียนที่กำลังมุงดูการทะเลาะวิวาทของเลนยะกับซานาคะให้กลับห้องเรียนไปเมื่อเห็นสถานการณ์แล้วว่า ระหว่างทายาทโซเคนโยทั้งสองต้องเกิดเรื่องบางอย่างขึ้นอย่างแน่นอน

"เจ้าทำอะไรท่านซานาคะ" วิญญาณท่านหญิงคนงามถามเลนยะเสียงเครียคทันที เมื่อเธอเห็นความผิดปกติของเด็กหนุ่ม และรอยเขียวช้ำข้างแก้มเขา

"ก็แค่เด็กทะเลาะกัน จะสนใจทำไม" เจ้าหมอดีตัวสับสนหันหน้าหนึ่งตอบอย่างแนบเนียน

"ต้องสนใจ ก็เป็นเด็กทะเลาะกันในโรงเรียนฉันนี่" ชายชราเจ้าของโรงเรียนคักคอสเลนยะแทนวิญญาณท่านหญิง

ขณะอาเคะเกะก็ถามอย่างเอาเรื่องต่อ "แล้วถ้าไม่มีเหตุอะไรให้ทะเลาะ มันจะทะเลาะกันได้ยังไง"

ดวงตาสีฟ้าข้างหรีเล็ก เฟ่งเล็งใบหน้าที่ไม่ทุกข์ร้อนของหมอผีสาว

"คนมันไม่ชอบจี้หน้ากัน เรื่องนิตๆ หน้อยๆ ก็ทะเลาะกันได้" คนถูกสงสัยยังเฉไปเรื่อย ไม่สนด้วยว่าคำแก้ตัวของตนเองจะฟังขึ้นรีเปเล่า ชายชราที่ซึกเห็นเค้าเมฆหมอกระหว่างวิญญาณกับหมอดีจำต้องรีบซัด

"เอาเถอะถื่อว่าจบเรื่อง ว่าแต่โซเคนโยคงไม่เป็นไรนะ" ผอ.โยโคถามและหันไปยังซานาคะ ระบุซัดว่ากำลังห้วงโซเคนโยคนไหนอยู่ ซึ่งทำให้โซเคนโยอีกคนท้วงขึ้นเกือบทันทีว่า "ควรถามฉันมากกว่านะ เพราะฉันเป็นคนถูกต่อยก่อน"

"แล้วแผลเธออยู่ไหน" ทาโร่ยื่นหัวคิ้วจับผิดพลัน

"คนโง่ต่อยไม่โดนไง" เธอตอบรวดเร็ว

"ผมขอตัวครับ" ซานาคะก้มศีรษะขอตัวกับผอ.โยโคทันที ก่อนจะจะได้พหลังมือกับเจ้าหมอดีจอมหาเรื่องอีกรอบ

กระนั้นก่อนไปก็ยังทิ้งสายตาพุ่งเคื่องให้เธอ และดูไม่ได้ยากกล่าวถึงเรื่องที่คุยกับเลนยะก่อนหน้านี้ ในขณะที่เด็กสาวกลับก้มมองกระเป๋าค้นของตัวเองท่าทางห้วงกังวลงอย่างเสแสร้ง ก่อนหันไปเก็บของเข้าล็อกเกอร์ตามปกติราวกับไม่เคยพูดเรื่องสำคัญอะไรก่อนเหล่านักพลที่สามจะมาถึงเช่นกัน

"ไม่อยู่ด้วยแป็บเดียวก็มีเรื่องกับพี่ชายซานาคะ...เพราะแบบนี้เลยไล่ให้ฉันไปหาผอ.โยโคสินะ" ทาโร่เหล่ตาไปยังหมอดีข้างตัวที่ดูสบายอารมณ์จนน่าหมั่นไส้

"แค่เสียงของไอ้ท่ามากเวลาเถียง มันก็น่ารำคาญพอแล้ว ถ้ามีเสียงแถมมาสมโรงด้วยอีกคนฉันคงบ้าตายก่อน" เธอปิดล็อกเกอร์ แล้วก้าวออกไปไม่สนสายตาคาคโทษและเหนียวหนำของทาโร่

ทาโร่ระบายลมหายใจมองตามหลังเด็กสาวนิตยแยะ แต่ก็รู้ดีว่าคงทำได้แค่นั้นเธอต่อไป เพราะนิตยแบบนี้แหละที่ทำให้เธอเอาตัวรอดไปได้เรื่อยๆ โดยไม่มีใครจับได้ไล่ทัน

แต่ทั้งที่เขาคิดแบบนั้น ทว่าผีน้อยไม่รู้เลยว่าหมอดีจอมเจ้าเล่ห์เอา

ตัวรอดเก่งคนนี้จะพบจุดจบอย่างรวดเร็ว รวดเร็วแบบที่นับเวลาถอยหลังไปจากนี้ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น...

เสียงออกคังขึ้นเป็นสัญญาณการสิ้นสุดวิชาเรียนสุดท้ายของวัน
ซึ่งทั้งหมดมีสาวและชานาคะต่างก็เก็บหนังสือเรียนโดยไม่ไ้คยอะไรกัน
เพิ่มหลังจากช่วงเช้าที่ห้องล็อกเกอร์

ความจริงพวกเขาก็ไม่ค่อยได้พูดคุยเป็นเรื่องเป็นราวหรือสนทนา
อะไรกันมากมายนักหากไม่จำเป็น แต่ครั้งนี้ความมากุเหมือนจะยิ่งเพิ่ม
ขึ้นอีกหลายเท่า ราวกับย้อนกลับไปครั้งแรกที่พวกเขาได้พบกัน ชานาคะ
คุเรียคซัดเจน ซึ่งเขาได้ไม่ยากว่าสาเหตุมาจากเรื่องที่พี่ชายของเลนยะ
ปรากฏตัวขึ้น และคงช่วยข้อเสนองของเลนยะที่มีให้เขา

และเขาถูกออกไปก่อนเลนยะโดยไม่แม้แต่ปรายหางตามอง

"สะบัดคุคหนึ่งเป็นสาวน้อยไปได้" เลนยะพิมพ์ไล่หลังญาติหนุ่ม
ก่อนคว่ำกระเป๋านักเรียนลูกออกไปเช่นเดียวกัน

ซึ่งระหว่างทางลงมายังชั้นสามของตัวตึก เธอก็ต้องหยุดเท้า เมื่อ
วิญญาณเด็กชายข้างตัวเอ๋ยขึ้น

"นั่นอะไรนะ"

เลนยะหันกลับไปยังทาโร่ที่เวลานี้อยู่นิ่งอยู่หน้าห้องเรียนวิทยาศาสตร์ว่างเปล่า และจ้องนิ่งเข้าไปในนั้น ไม่ทันอธิบายอะไรเขาก็ลอย
เข้าไปในห้องราวกับถูกดึงดูด จนทำให้เลนยะต้องขมวดคิ้ว ก้าวถอยหลัง
ไปมองตาม

ซึ่งก็เห็นเขาไปหยุดนิ่ง หันหลังให้ และจ้องมองบางอย่างที่อยู่บน
กระจกหน้าต่าง

และการที่พบว่าทาโร่หยุดนิ่งอยู่แบบนั้นจนเหมือนถูกแช่แข็งก็ทำให้
เลนยะต้องก้าวตามเข้าไปในห้องเรียนวิทยาศาสตร์ พร้อมเอียงคอเพื่อดู
สิ่งที่ทำให้วิญญาณเด็กชายมีอาการเช่นนั้น

นัยน์ตาสีน้ำเงินหรือล่งเฟ่งพินิจ พยายามมองข้ามไหล่ของทาโร่

ขณะก้าวช้าๆ ตรงไป และเพียงไม่นานก็พลันชะงักเท้า เปลี่ยนเป็นก้าว
พรวดตรงเข้าไปกระชากบางสิ่งออกจากหน้าต่างกระจก

และเพียงเลนยะกระชากสิ่งนั้นออกมา ทาโร่ที่หยุดค้างไปก็สะดุ้ง
ตัวเหมือนเพิ่งตื่นจากภวังค์ ก่อนเห็นว่าในมือของเลนยะมีแผ่นกระดาษ
สีแสดสดแผ่นหนึ่ง เธอฉีกมันออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยต่อหน้าเขา พร้อม
คำรามอย่างกราดเกรี้ยวลอคโรฟันออกมาว่า

"อาคมเรียกวิญญาณนั้นเธอ!"

ปัง!

ฉีน้อยสะดุ้งตัวอีกครั้ง ขณะเลนยะหันหน้ากลับไปข้างหลังคนทันที
ตามเสียงประตูห้องที่ถูกกระชากปิดอย่างรวดเร็ว

เร็วเท่าความคิด เธอพุ่งตัวกลับไปยังประตู ตะปมมันเพื่อจะเปิด
ทว่ากลับเปิดไม่ได้ เด็กสาวทั้งกระเป๋านักเรียนและวิ่งไปที่ประตูด้านหลัง
อีกฝั่งต่อทันที และผลก็ออกมาเหมือนกัน

"มันล็อกเธอ!" ทาโร่ร้องถามหน้าตาตื่นตกใจเมื่อเห็นว่าเลนยะ
ไม่สามารถเลื่อนประตูเปิดออกได้สักบาน พร้อมมองตามร่างของเธอยัง
ไม่ยอมแพ้ วิ่งไปที่หน้าต่างแทน

แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีหน้าต่างบานใดเปิดได้เลยเช่นกัน

เลนยะสบดอย่างหัวเสีย ขณะมองรอบห้อง และก้าวถอยออกมา
สองสามก้าว ก่อนคว้าเก้าอี้ใกล้ตัวเหวี่ยงใส่กระจกหน้าต่างสุดแรง

"เคี้ยว! เลนยะใจเย็น...!"

คิง!

เก้าอี้ที่ควรทำหน้าที่แตก และลอยทะลุออกไป กลับถูกยึดกระเด็น
กลับมาราวกับหน้าต่างกระจกนั้นเป็นกำแพงหนาๆ ซ้ำยังไม่มีร่องรอย
ขีดข่วนแม้แต่ขีดเดียวบนผิวกระจก จนทาโร่ต้องอ้าปากค้างด้วยความอึ้ง
ตะลึงไปชั่ววินาที

"มันไม่ได้ล็อก นี่มันเกกโก!" เลนยะคำรามตอบในที่สุด

"อาคมกันเขคแคนเธอ!" ฉีน้อยเบิกตากว้างกว่าเดิม และรีบลอย

ไปยังประตูเพื่อทดสอบ และเขาต้องร้องออกมาทันทีที่มือแตะถูกประตู
ห้องเรียนวิทยาศาสตร์ที่ปิคสนิท "โอ๊ย! ร้อน!"

วิญญาณที่คิดว่าตนเองไม่มีทางรู้สึกเจ็บปวดร้อนหนาวทางกายได้
อีกยิ่งหน้าซิกเหือกกว่าเดิม เมื่อนิ้วของตนรับรู้ได้ชัดถึงความร้อนที่เหมือน
เหล็กเผาไฟจากบานประตูเลื่อนตรงหน้า

นี่พวกเขาถูกขังจริงๆ จังหรือ ใครทำกัน!

"เราน่าจะตะโกนบอกคนข้างนอกได้นะ ตอนนี้เพิ่งเลิกเรียน น่าจะ
มีคนได้ยินแล้วมาช่วย" เขาหันมาเสนออย่างรวดเร็ว

"ถ้าถูกกันเขตกแล้วก็หมายถึงเสียงเราจะลอดออกไปไม่ได้"
เลนยะแย้ง

"แล้วครูเวร หรือภารโรงที่ตรวจตึกล่ะ" วิญญาณเด็กชายยังไม่
ยอมแพ้ แม้เสียงจะเริ่มสั่นนิดๆ แล้วก็ตาม

"โรงเรียนนี้ไม่มีใครทำหน้าที่แบบนั้น แก่ก็รู้"

"ตะ...แต่เราต้องออกจากที่นี่ก่อนหกโมงเย็น ไม่อย่างนั้นจะโดน
โรงเรียนยามค่าคืนเล่นงาน"

"ก็นั่นแหละจุดประสงค์ของ 'มัน' ละ" เลนยะเน้นชัดจนเกือบเป็น
ควาคร้าวอย่างห้วนเสีย

ซึ่งนั่นทำให้หาไรต์ว้างที่ออกไปโอ้ใจกับสิ่งที่ได้ฟัง ขณะค่อยๆ คราง
ถามราวกับกลัวจะพูดออกมาว่า

"พี่ชายเธอ...เขา...อยู่ที่นั่นหรือ"

"แล้วคิดว่าจะจะเป็นฝีมือใครได้อีกล่ะที่ใช้อาคมเรียกวิญญาณ
ทำให้แกเข้ามาในห้องนี้แบบมึนๆ และกันเขตกอาคมขังเราทั้งคู่ไว้ได้นะ
บ้าเอ๊ย!"

ผีน้อยลอบกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดเคือง...นี่มันทั้งกะทันหัน และ
เลวร้ายกว่าที่เขาคาด อาจเพราะเขาไม่เคยเจอผู้ชายคนนั้น ซ้ำยังไม่เห็น
การเคลื่อนไหวใดที่ผิดปกติเลยหลังพวกเขาถูกลบจากซัปโปโร จึงไม่กังวล
หรือหวาดกลัวอะไรมากนัก แต่พอเวลานี้ที่ถูกเล่นงานอย่างง่ายดาย ทำให้

เขาเพิ่งตระหนักว่าสถานการณ์ยามนี้มันประหลาดขนาดไหน

ซึ่งแบบนี้ไม่ต่างอะไรกับพวกเขากำลังคั่นอยู่ในกำมือพี่ชายของ
เลนยะเลยแม้แต่นิดเดียว

"กินเห็นชากับโยชิฮาระอาจถามหาเราถ้าเราไม่กลับบ้านนะ" ทาโร
ความหาความหวังใหม่

"ใช่ แต่ก็คงหลังหกโมงกว่าพวกมันจะเริ่มสะกิดใจ" เลนยะว่าห้วนๆ
และเดินกลับไปคว่ำกระเป๋านักเรียนที่ทิ้งไว้ รื้อของที่อยู่ภายในเพื่อหาของ
ที่ใช้ประโยชน์ได้ "มีอันอยู่ไม่ถึงสิบแผ่น กับน้ำมันคั่วขูดเล็กขูดเดียว
มือถือก็โทรออกไปไม่ได้"

คำบ่นของเลนยะยิ่งทำให้ทาโรหวั่นวิตกมากขึ้น และทำให้เขาเริ่ม
สร้างความคิดในเชิงบวกมากลบเกลื่อนความวิตกนี้แทน

"ตะ...แต่ถ้า...ถ้าเป็นพี่ชายเธอจริง ทำไมเขาไม่ฆ่าเราซะเลยละ ใช้
วิธีนี้ทำไม ก็รู้อยู่แล้วนี่ว่าเรารู้ว่าเป็นเขา"

"เพราะนั่นคือไอเลนโยไง!" หมอผีสาวตอบเน้นชัดจนเกือบคำราม
"มันทำแบบนี้เสมอนั่นแหละ เล่นเกมแมวหยอกหนู หลอกล่อ ทำให้สับสน
กวนประสาท เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว แม้แต่เรื่องเมื่อแปดปีที่แล้วก็
เหมือนกัน ยืมมือคนอื่น ส่วนตัวเองแค้นงูและรอให้มันเกิดขึ้น นั่นแหละ
วิธีที่มันชอบทำละ ที่สำคัญแกก็เห็นนี่ว่าเด็กนักเรียนสามคนที่ตาย ไม่ได้
ถูกฆ่าด้วยมือมันตรงๆ สักคน เจ้านั่นแค่สร้างเมล็ดพันธุ์ไว้ จากนั้นก็
กระตุ่น ผลักดัน ให้เหยื่อก้าวเท้าตกลงไปเอง หรือถ้าพูดในทางปฏิบัติ
มันไม่เคยมือเปื้อนเลือดเลยสักครั้ง ดังนั้นนี่แหละวิธีการของมันร้อย
เปอร์เซ็นต์เลย"

"จึ้นทำลายเขตแดนได้ไหม" ทาโรถามต่อทันทีอย่างร้อนรน

"ถ้าทำได้ก็ทำไปแล้วสิ ยันต์มันไม่พอ" เลนยะถอนใจแรงหลังพูด
จบ แล้วทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ใกล้ตัวราวกับเหนื่อยเกินกว่าจะทำอะไร
มากกว่านี้ ก่อนเงยหน้าขึ้นไปมองประตู่ห้อง "หวังว่าไอ้อาคมกั้นเขตแดน
นั้น นอกจากกันเราออกไปได้แล้ว จะกัน 'อย่างอื่น' ไม่ให้เข้ามาได้ด้วย"

วิญญาณเด็กชายตัวแข็งที่ถือว่าเดิมในคำพูดนั้น เพราะหากอาคม
กันเขตแดนสร้างให้พวกเขาออกไม่ได้ แต่กลับให้ 'บางอย่าง' ที่เลนยะ
หมายถึงเข้ามาได้ พวกเขาก็ไม่ต่างอะไรกับหนูคัจฉาที่ไร้ทางหนีโดยสิ้นเชิง

กริ่ง...

เสียงเบาๆ จากกระดิ่งที่คั่นคอทำให้มือเรียวแข็งแรงต้องยื่นไป
สัมผัส ก่อนความรู้สึกกังวลบางอย่างที่ไล่มาตามปลายนิ้วจะดึงเขาให้มอง
ออกไปยังเส้นทางในซอยบ้าน ที่เวลานี้ควรเห็นร่างสูงของเด็กสาวเรือน
ผมน้ำตาลกับวิญญาณเด็กชายของเธอเดินกลับมาแล้ว

"ถ้าท่านหาไรไม่มาคนเดียวแบบคราวที่แล้ว ก็ไม่น่าจะมีปัญหา
อะไรหรอกมั้งขอรับ ท่านกินแทนซี"

กินแทนซียังคงจับที่กระดิ่งบนปลอกคอ ก่อนมองข้ามไหล่ไปยัง
โยชิฮาระ

"กระดิ่ง" เขาเปรยด้วยเสียงทุ้มลึก "ข้ารู้สึก...เหมือนถูกเตือน"

"ไม่ใช่ลมหรือขอรับ" โยชิฮาระขอความมั่นใจ ขณะลอยเข้ามาใกล้
ขึ้น

สุนัขป่าหนุ่มไม่ตอบ ทว่ามองไปทางหนึ่งเพื่อใคร่ครวญ "ไม่...แต่
ก็ยิ่งเบากินไป"

โยชิฮาระเงยปอด ความจริงช่วงเวลานี้ โดยเฉพาะเมื่อทุกคน
ต่างรู้ดีว่ามีใครปรากฏตัวขึ้นมาแล้ว ความผิดปกติแม้เพียงเล็กน้อยก็ไม่
ควรมองข้ามไป แต่ขณะเดียวกันเลนยะเองก็มักไปที่อื่นหลังเลิกเรียนใน
บางครั้ง โดยเฉพาะเมื่อเธอมีงานแล้วต้องสืบเรื่องปัญหาของผู้ว่าจ้าง

"รอเวลาอีกสักหน่อยไหมขอรับ ถ้าหกล้มแล้วท่านเลนยะยังไม่มีมา
ค่อยออกไปตามหา เพราะถ้าท่านเลนยะกลับมาตอนที่เรากออกไปคงคลาด
กัน และท่านเลนยะอาจไวเรื่องนี้ได้"

เป็นความคิดที่เจ้าปีศาจต้องทบทวนตาม ขณะมือยังจับอยู่ที่กระดิ่ง
เขาไม่ยอภาค่วนคัดสินใจ และรู้ว่าเลนยะไม่ใช่ประเภทที่ต้องคอย

ห่วงความปลอดภัย แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่ปกติ และไม่อาจคาดเดาได้
ว่าพี่ชายของเลนยะจะทำอะไรบ้าง หรือลงมือเมื่อไร

ซึ่งถ้ารออีกสักหน่อยละก็...

เหมือนการนับถอยหลังถึงวันโลกแตกเมื่อเพิ่มยวบนนาฬิกาที่
แขวนผนังเหนือกระดานไวต์บอร์ดกำลังเคลื่อนไปถึงเลขสิบสอง เพื่อเข้าสู่ช่วงเวลาหกโมงเย็น

ทาโรเฝ้ามองมันรากับลูกคิงคูด ก่อนหันกลับไปหาเลนยะ ซึ่งเวลานี้เธอเองก็มีสีหน้าเคร่งเครียดกับอุปกรณ์ปราบผีที่มีอยู่น้อยนิดของคนก่อนจะกลอกตาไปมองยังกระดานหน้าห้องพร้อมถามขึ้น

"มีปากกาไวต์บอร์ดครีเพล่า"

"มะ...มี" ทาโรตอบตะกุกตะกัก

เลนยะก้าวยาวๆ ไปหน้าห้องทันที เธอคว้าปากกาสำหรับเขียนกระดานมาสองด้าม

"จะทำอะไร" วิญญาณเด็กชายลอยตามหลัง

"ยันต์มีน้อยเกินไป ฉันไม่อยากเสี่ยงเสียมันไปถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ค่ะ..." เธอหยดคำและหักครึ่งปากกาไวต์บอร์ดสีดำในมือทั้งสองด้าม ด้วยแรงที่ทาโรยังคงใจ และเปิดฝาขวดน้ำมันต์ ก่อนหย่อนใส่ปากกาที่ชุ่มน้ำหมึกลงในนั้น แล้วเอ่ยต่อ "ฉันจะใช้อย่างอื่นแทน"

ทาโรเลิกคิ้วสูงต่อคำกล่าวนั้น และต้องถอยออกมาเล็กน้อยเมื่อหมอผีสาวคันทั้งโตะเก้าอี้อรอบตัวเธอเองออกไปจนชิดผนังห้อง เหลือเพียงพื้นที่โล่งตรงกลางไว้ ซึ่งเธอก็ลงไปคุกเข่า คว้าขวดน้ำมันต์ที่บัดนี้กลายเป็นสีค่าขุ่นขึ้นมา จุ่มมือลงไป และเริ่มก้มตัวเขียนตัวอักษรคันจิบนพื้นห้องอย่างรวดเร็ว

"พื้นเนี่ยนะ!" ทาโรอุทาน

"ใช่ สร้างอาคม" เธอตอบหัวนโคโยไม่เงยหน้าขึ้นมาแม้แต่น้อย

"จะได้ผลหรือ"

"ไม่ใช่กระดาษที่ได้จากศาลเจ้าก็จริง แต่เรายังมีน้ำมันคัมภีร์สมกับหมึกอยู่ อาจไม่มีประสิทธิภาพเท่า แต่ก็น่าจะยื้อเวลาได้...แล้วก็ไฟ"

"ไฟ?"

เธอละมือที่เปื้อนสีค้ำจากพื้น และลุกขึ้นไปที่สวิทช์ไฟตรงประตูห้อง ก่อนเปิดมันทุกดวงจนสว่างโร่ สร้างความรู้สึกลอดคภัยให้หาไรได้เล็กน้อยทันที เพราะเขาพอจะจำได้ว่าโรงเรียนยามคำคีนนั้นไม่ถูกกับแสงสว่าง เล่นยะกวาดตามองเหนือหัวเพื่อเช็คว่าเธอเปิดไฟครบแล้ว ก่อนพิมพ์

"พอช่วยได้อีกนิด น่าจะเข้ามาไม่ได้สักพักจนกว่าจะทำไฟดับ...!"

ครีค...

เลนยะคิดคว้อออกห่างประตูห้องเรียนทันใดเมื่อมีบางอย่างครูดผ่านประตู พร้อมหาไรที่หันหน้ากลับไปมองตามคันเสียงเช่นกัน

หมอผีสาวค่อยๆ ถอยเท้ามายืนอยู่กลางห้อง บนตัวอักษรคันจิที่คนवादไว้ หาไรลอยไปซ่อนด้านหลังเธอเหมือนทุกครั้งทีรู้สึกไม่ปลอดภัยและไม่นานเสียงเสียงหนึ่งก็ลอดผ่านประตูห้องที่ปิดสนิทเข้ามา

"เจ้า...หมอผี...หมอผี..."

หาไรตัวแข็งทื่อ จำได้คี่...เสียงที่เหมือนพุดผ่านลำโพงแตกๆ นั่นเขาควางแผ่วอย่างหวาดกลัว

"มัน...มาแล้ว..."

แกรีก แกรีก แกรีก

วิญญาณเด็กชายยิ่งสะท้านจนตัวลั่นกับเสียงตะกุกตะกั่นลาราวกับมีสัตว์ร้ายพยายามเข้ามาในห้องนี้

"โมโมฮาระ...เอาไปแล้ว...เอามาแลก...เอามาแลก"

เลนยะกับหาไร่มองคากันวูบหนึ่ง รับรู้ได้ชัดเจนว่าเจ้าโรงเรียนยามคำคีนยังคงฝังแค้นกับความขัดแย้งเก่าเรื่องเด็กหนุ่มผู้นั้น คำพุดขาดห้วงไม่เป็นประโยชน์ของมันดังค่อ

"แกมี...วิญญาณบริสุทธิ์...เอามาแลก...เอามา"

ครั้งนี้ประตูเริ่มสั่นกุกกัก พร้อมแสงไฟเหนือหัวที่เริ่มกะพริบติ๊ดๆ คับๆ ทำให้ทั้งเลนยะและทาโร่ต้องเงยมองด้วยความกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ ข้าเสียของมันก็ยิ่งคงขึ้นกว่าเก่า

"เอาวิญญาณมา...แกมี...เอามาแลก...แลก..."

"มะ...มันจะเอาวิญญาณบริสุทธิ์ไหน" ทาโร่ต้องถามในที่สุด เริ่มใจคอไม่ดีที่โรงเรียนยามค่ำคืนเอาแต่ร้องหาวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งที่ที่นั้นก็ไม่มีโมโมฮาระ เร็นจียูอีกแล้ว

ซึ่งเลนยะก็ให้คำตอบว่า "ถ้ามันจะเอาวิญญาณบริสุทธิ์แบบที่ว่าจริง ก็ไม่ใช่วิญญาณฉันแน่ๆ ละ"

ทาโร่ชะงักไปอึกใจ และหันหน้ามองเลนยะทันใด เพราะความหมายในคำพูดของเธอมันชัดเจนในตัวโดยไม่ต้องแปลซ้ำอีก...ไม่มีวิญญาณของเด็กหนุ่มผู้ร่าเริง แสนดี แต่ยังมีวิญญาณเด็กดวงเล็กๆ อย่างเขาอยู่...

"ไม่เอานะ!" วิญญาณเด็กชายร้องอย่างเสียขวัญ รีบถามอย่างคั่นกลัว "เธอจะไม่ส่งฉันให้มันใช้ไหมเลนยะ"

นัยน์ตาสีน้ำเงินแค่ปรายมามองหน้าทาโร่ครู่หนึ่ง และกลับไปจ้องที่ประตูห้องเช่นเดิมโดยไม่ตอบคำถามใด

"อย่าเจียบลิ" ทาโร่ยิ่งใจเสีย ความกลัววิ่งมาเกาะทั่วร่างจนสติแทบแตกเป็นเสี่ยงๆ

เขาไม่เคยเคาความคิอะไรเลนยะออก ไม่เคยเลย และบอกได้เลยว่าเขาไม่ใช่คนคึกคัก และหลายครั้งที่เขาเคยเห็นเธอเอาตัวรอดด้วยวิธีที่ไม่น่าดูสักเท่าไร เพราะมักจะมีเหยื่อ มีคนรับเคราะห์ไม่มากนักน้อย แต่เขาก็ไม่ใช่ว่าเขาจะชั่วร้ายขนาดปล่อยให้ใครตายต่อหน้าได้หน้าตาเฉย หรือให้ใครรับกรรมแทนตนเอง...รีเปล่า

ความจริงเขาอยู่กับเลนยะมาไม่ถึงปีด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าเธอผ่านอะไรมาบ้างกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ ไม่เคยมีสักครั้งเลยชั้นเธอถูกต้อนจนจนมุมเช่นนี้และต้องทำเรื่องเลวร้ายบางอย่างเพื่อให้ตัวเองรอด

เลนยะไม่สนใจวิธีการ เธอสนใจผลลัพธ์ คังนั้นเธอจึงเคยใช้เด็กแปดขวบเป็นเหยื่อล่อปีศาจ เคยเกือบทำบางอย่างที่เลวร้ายกับไอซาวะนักตีสึก หากผอ.โยโคไม่ห้ามไว้ เคยฆ่ายูกิในร่างยักษ์ได้โดยไม่สนใจว่าเคยเป็นมนุษย์มาก่อน และเธอเคยแม้แต่เกือบทำให้กินเต็นชิหัวขาดด้วยการย่ำโมโห ซ้ำยังเกือบฆ่าญาติหนุ่มของเธอตอนสู้กัน...ใช่ ฆ่า

นั่นสิ เลนยะเคยฆ่าคนรีเปล่า...เธอบอกว่าเธอไม่ใช่คนที่มีวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วไม่บริสุทธิ์นี่คือยังไง มีความหมายไปในทางไหนได้บ้าง ปกติมันก็ต้องมีความหมายว่าเคยทำบาปที่ร้ายแรงมาใช่ไหม...แล้วเธอทำอะไรมาล่ะ...

แกร็ก แกร็ก แกร็ก

ทำอะไรซะकु้งเฮือกใหญ่ หยดความสงสัยในหัวเมื่อเกิดเสียงตะกุกและแรงที่กระแทกประตูห้องวิทยาศาสตร์ให้สั่นไปทั้งบาน จนเหมือนจะหลุดออกคอหน้าเคี้ยวนี้ ตามด้วยแสงไฟในห้องที่ดับลงวูบหนึ่ง และคิดขึ้นมาใหม่ให้หัวใจของเขาร่วงหล่นตามไปสองสามวินาที

ทว่าความผวาที่เกิดขึ้นก็ดูเหมือนจะไร้ความหมายไปทันที เมื่อเทียบกับคำที่เลนยะตะโกนถามเจ้าโรงเรียนยามคำคืนว่า

"แจะจะปล่อยฉันไป ถ้ายกวิญญาณนั้นให้แกใช่ไหม"

"เลนยะ!" เขาร้องลั่นอย่างแทบไม่เชื่อหูตัวเอง รู้สึกเหมือนตนถูกผลักตกจากขอบเหวในวินาทีนั้น

ซึ่งหลังเลนยะถามออกไป ประตูที่หน้าห้องก็หยุดสั่น เสียงเจิบลงไปครู่หนึ่ง แต่ไม่นานมันก็ค่อยๆ กล่าวขึ้นใหม่

"...ป่อ...ปล่อย...ปล่อย...เอามา...เอามา..."

ข้อเสนอที่ได้รับการตอบรับทำให้เลนยะหย่นยิ้ม และประกาศชัด

"งั้นก็เข้ามาเอาเลย"

51

ความตาย

ครีค!

เสียงประตูเลื่อนเปิดรวดเร็ว ไฟในห้องที่ดับลงพร้อมกัน ความมืด
เข้าปกคลุม และทำไร้อุบัติการณ์ไปทั้งกาย

หากเขายังมีลมหายใจอยู่มันคงหยุดนิ่ง ไม่กล้าแม้แต่จะสูด
ออกซิเจนรอบตัวเข้าไป เมื่อในความมืดหลังบานประตูกำลังเคลื่อนไหว
ก็คลานเข้ามา

เลนยะถอยเท้าห่างออกมาเมื่อกลุ่มเส้นผมสีดำที่หน้าประตูค่อยๆ
พันเกี่ยวกับรอบประตู และเลื้อยเข้ามาในตัวห้องวิทยาศาสตร์ช้าๆ ได้ยิน
เสียงเหมือนมีบางอย่างเคลื่อนไหวในผนังห้องรอบตัว ก่อนเห็นว่าที่ผิว
คอนกรีตนั้นกำลังกระเพื่อมราวกับคลื่นน้ำ ทว่าเมื่อสังเกตดูดีๆ ระลอก
คลื่นที่ว่างกลับมีรูปร่างเหมือนมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกันขึ้นมา แหวกว่ายอยู่ใต้
พื้นผิวไม่หยุดนิ่ง

เป็นภาพที่ดูน่าขนลุกและน่าขยะแขยงเกินบรรยาย

"ทะ...ห้องอวกาศป้องกันสิเลนยะ" ทำไร้ออกมาบอกหมอผีสาวข้าง
ตัว ยามเห็นสิ่งที่ตรงมายังพวกเขา

ทว่าเด็กสาวที่เป็นที่พึงสุคท้ายกลับยังคงยืนเฉย ไม่แสดงท่าทางจะป้องกันหรือต่อสู้กับศัตรูตรงหน้า ความจริงเธอคู่สงบนเขาใจเสียเลย ค่อยเข้าไป

"เลน...ยะ" ฝืนอวยงหน้ามอง น้ำตาเริ่มคลอหน่วยขณะที่กลุ่มผมสีคำใกล้เข้ามาเรื่อยๆ "เธอจะไม่ส่งฉันให้มันจริงๆ...ใช่ไหม"

เป็นคำถามที่สิ้นหวังพอๆ กับน้ำเสียงของเขา เมื่อเห็นเพียงดวงตาสีน้ำเงินนิ่งเย็น ไม่สื่ออารมณ์ใดปรายมองมาอย่างเฉยชา...และไร้คำปฏิเสธ

"เอา...มา...เอามา...เอามา..."

คำสั่งจากเสียงนำชนลูกสะท้อนอยู่รอบตัว กลุ่มผมสีคำขนาดยักษ์ทะลักพรวดเข้ามาจนครอบคลุมไปทั้งห้อง แทะทำให้ทั้งผนังและเพดานถูกกลืนหายไปด้วยสีคำสนิท

มันเคลื่อนตัวเข้าใกล้อย่างรวดเร็วจนหาไรต้องถอยรูปไปด้านหลังเช่นกัน และเป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกว่แผ่นหลังของเลนยะไม่ปลอดภัยเหมือนที่ผ่านมาอีกแล้ว

และเมื่อมันมาถึงเบื้องหน้าหมอมือสาว กลุ่มผมก้อนใหญ่ที่ทำท่าเหมือนวายน้ในอากาศยังสั่นกระเพื่อมราวกับขมขู่เธอ ขณะย่ำประโยคเดิม

"ส่งมา...วิญญาณบริสุทธิ์...บริสุทธิ์..."

เลนยะเวยหน้าขึ้นมองสิ่งไร้รูปร่างที่ครอบคลุมเหนือหัวคนจนแทบจะกลืนกินเธอเข้าไป ก่อนว่า

"รู้ไหม แกะจะงักไปนิคหนึ่งตอนตอบคำถามฉัน"

เจ้าโรงเรียนยามคำคืนพลันเฉยไป แม้ไม่มีรูปร่างและหน้าตา ทว่าปฏิกริยาของมันบ่งบอกชัดเจนว่าเงินต่อสิ่งที่หมอมือตรงหน้าพูด ขณะที่เธอกล่าวขึ้นใหม่ด้วยเสียงกคต่ำแน่นหนกกว่า

"และฉันเรียนรู้มาตลอดว่าปฏิกริยาแบบนั้น มันแปลว่า แกะคอแหล"

สิ้นคำ ตะเกียงแอลกอฮอล์ที่แปะแผ่นยันต์ก็ปรากฏในมือของเด็กสาว ซึ่งหาใครไม่รู้ว่ามีเธอไปคว้ามมาตั้งแต่เมื่อไร แต่มันก็ถูกปาเข้าไปในกลุ่มมมน้ำขะแยงที่แผ่ขยายเหมือนผืนผ้าสีคำ พร้อมกับที่เลนยะประสานมือคาถาเก้าอักขระและท่องอาคมรวดเร็วสุดเสียง

"ริน — เบี้ยว — โตะ — นะ — ไค — จิน — เร็ทสี่ — ไช — เซ็น
ระเบิด!"

เพลิง!

ตูม!

แรงระเบิดจากอาคมผสมกับของเหลวไวไฟสร้างแสงสว่างวาบและแรงอัดใจกลางกลุ่มก้อนมมน้ำขะแยงมโหฬารไร้รูปทรงตัวบิดเบี้ยวและหดรัดพันกัน เสียงกร๊อคเป็นร้อยๆ เสียงหวัดแหลมทั่วห้อง เด็กสาวก้มตัวยกแขนขึ้นเพื่อกันแสงกับแรงระเบิด และใช้โอกาสนั้นวิ่งสวนออกไปยังประตูที่เปิดไว้แล้ว พร้อมส่งสุดเสียงไปยังหาไร

"มา!"

วิญญาณเด็กชายที่ลอยนิ่งแข็งไปสะคั่งสุดตัวกับเสียงตะโกนของเลนยะ และรีบเรียกสติของตนลอยตามเธอไปฉับไว ทั้งที่ยังคงไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

และทันทีที่เด็กสาวพุ่งออกมาสุดตัวจนล้มลงพื้นพื้นนอกประตูห้องเรียน หมอผีสาวก็ประสานมือขึ้นใหม่ พร้อมตะโกนท่องอาคมอีกครั้ง

"ริน — เบี้ยว — โตะ — นะ — ไค — จิน — เร็ทสี่ — ไช — เซ็น
ครึ่ง!"

แสงสว่างจากตัวอักษรที่วาดไว้กลางห้องสว่างขึ้นวูบหนึ่ง และทำให้กลุ่มมมน้ำคำที่กำลังม้วนหดบิดไปมาอย่างทรมานเพราะแสงสว่างชะงักนิ่งเหมือนภาพบนแผ่นฟิล์มที่ถูกหยุดไว้

"นั่นไม่ใช่คาถาป้องกันเธอ!" ทาโร่ร้องถาม

"ก็ไม่ใช่ละสิ" เธอตอบกร้าว และหันกายวิ่งต่อทันทีพร้อมเอ่ยอย่างฉุนเฉียว "คิดว่าฉันจะใช้อาคมป้องกัน แล้วให้ตัวเองติดแหง็กอยู่แบบนั้น"

ทำได้แค่รอเวลาอาคมดับและให้มันฉีกเป็นชิ้นๆ ริง"

ทาโร่ที่ลอยตามหลังนั่งอิงไปอึดใจต่อคำเฉลย ทั้งงงัน ทั้งสับสน แต่ไม่นานความโล่งใจก็เข้ามาแทนที่เมื่อเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมตอนนี้เขายังได้ไล่ตามหลังหมอผีสาวอยู่ และนั่นทำให้เขาต้องถามออกไปแทบทั้งน้ำตา

"จันเธอก็แค่ใช้ฉัน...เป็นเหยื่อล่อใช่ไหม"

"ไม่งั้นมันจะเปลืองให้ฉันยักระเกียกแกลกอล้อใส่ตัว แล้วเข้าไปอยู่กลางอาคมแบบนั้นได้ยังไงเล่า!"

"ก็ตอนแรกฉันนึกว่าเธอจะยกฉันให้มันจริงๆ นะสิ!" ทาโร่คาดโทษกลับไปทันใด

"ต่อให้ฉันส่งแกให้มันจริงๆ มันก็ไม่ปล่อยฉันอยู่ดี อีกอย่างถ้าจะทำจริงๆ ฉันไม่แสดงท่าทางให้แกรู้ตัวหรอก รับรองว่าถ้าฉันจะทำ แกจะไม่มีทางรู้ตัวจนอยู่ในปากมันแล้ว"

"เลนยะ!" ทาโร่ร้องประท้วงไล่หลังอย่างอดไม่ได้ แต่ความโล่งอกที่เกิดขึ้นพลันหายไป เมื่อความรู้สึกเสียววูบไล่แผ่นหลังเขามาจนต้องหันหน้ากลับไปมอง

และถ้ามีหัวใจจริงๆ มันคงกระเด็นหลุดออกมาจากอกแล้ว เมื่อภาพที่เห็นด้านหลัง บนผนังอาคารรอบด้านมีร่างมนุษย์ใต้ผิวคอนกรีตมากมายจนนับไม่ถ้วนคลานตามพวกเขามาอย่างรวดเร็ว พร้อมกันนั้น ที่ประตูห้องวิทยาศาสตร์ก็มีกลุ่มผมสีดำที่ทะลักพรวดออกมา และเลื้อยพุ่งมาหาด้วยความเร็วที่ทำให้เขาชนลูกตูไปทั่วกาย

"บ้าชิบ กักได้แค่แป๊บเดียวจริงๆ ด้วย!"

ดูเหมือนไม่ใช่แค่วิญญาณเด็กชายที่เห็น แต่หมอผีสาวเองก็คงรู้สึกได้ไม่ต่างกันจึงหันไปดู ก่อนเธอจะวิ่งหักเลี้ยว มุ่งตรงไปยังบันไดทางลง ทว่าเลนยะก็ต้องเบรกรจนแทบหน้าคะมำ เมื่อภาพที่เห็นเบื้องหน้าคือบันไดที่ลึกลงไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เห็นเพียงหลุมมืดที่สุดทาง

"มันไม่เคยเล่นหน้าขนาดนี้มาก่อนนี่" ทาโร่หันสีหน้าตื่นกลัวไป

มองเลนยะ

เลนยะค่อยๆ ถอยเท้า "ก็ฉันขโมยดวงวิญญาณบริสุทธิ์ของมันไป
แถมเพิ่งทำมันโกรธเมื่อคืนนี่"

เธอสะบัดหน้ากลับไปเบื้องหลัง และเห็นชัดถึงหายนะที่ทะยานตรง
มา จึงรีบกำลงับแผ่นยันต์ที่เหลือในมือ ก่อนดึงออกมาสี่แผ่น เปะมัน
ลงบนพื้น ผนังทั้งสองฝั่ง และปาขึ้นไปติดที่เพดานเหนือหัว พร้อมหันมา
สั่งหาไร่

"ถอยไป"

วิญญาณเด็กชายลอยถอยหลัง ก่อนเห็นว่าจุดที่พวกเขามาอยู่คือ
สุดทางของระเบียบทางเดิน เขาได้ยืนเลนยะท่องอาคมป้องกัน และหัน
ไปเจอร่างสีดำที่พุ่งชนกับกำแพงอาคมเข้าพอดี เกิดแรงสะท้อนที่ราวกับ
จะฆ่าขวัญพวกเขา

"ซีโก้ง...โก้ง...เจ้าหมอผี...โก้ง...โก้ง..." เจ้าโรงเรียนยามคำคิ่นย้า
อย่างแค้นเคือง ขณะพยายามทำลายอาคมป้องกันที่กั้นกลางระหว่างมัน
กับเด็กสาว

"แกก็ต่อแหลพอกันนั่นแหละ" เลนยะสวนลอคไรร้อน

ซึ่งมันก็นิ่งไปครู่หนึ่งใด ทว่าไม่นานก็ทุบกำแพงอาคมตึงใหญ่ ก่อน
ประกาศ

"จะฆ่า...จะฉีก...เป็นชิ้นๆ...ฆ่า ฆ่า ฆ่า ฆ่า!"

หาไร่ต้องลอบกลืนน้ำลายเมื่อได้ยินสิ่งที่โรงเรียนยามคำคิ่นร้องใส่
หน้าเลนยะ รู้สึกว่ามีบางสิ่งเคลื่อนผ่านไปทีหางตา จนเขาต้องมองตาม
ก่อนเบิกตาโศกอย่างตกใจ

"เคียวเลนยะ นี่มันชั้นสามนะ!"

"อาคมกันมันได้ไม่นาน แล้วตัวอาคราก็ไม่ต่างกับกระเพาะของมัน
ดังนั้นฉันไม่อยู่นานกว่านี้แน่" เลนยะก้าวไปเปิดหน้าต่าง ก่อนก้มไปมอง
ด้านล่างเพื่อหาทางลง "ซิ ไม่มีที่ให้ไต่ลงเลยริ้ง"

คิง!

เสียงทุบคังสนั่นดังสายตาเลนยะไปที่ศัทรูอีกครึ่ง ก่อนสบถเสียงต่ำเมื่อเห็นว่าอาคมป้องกันของคนเริ่มมีรอยแตก เธอตัดสินใจควักขว้ามกรอบหน้าตางออกไปยังภายนอก ก่อนใช้ขอบปูนแคบๆ เป็นที่ยันเท้าแต่ยังจับแน่นที่ขอบหน้าตาง

ทาโรม้องคามอย่างห้วนเกรง กลัวแทนเจ้าหล่อน จนอดถามขึ้น ค้วยเสียงกังวลไม่ได้

"มีฟุ่มไม้ หรืออะไรรองรับบ้างไหม"

"ไม่มี มีแต่กฎพิลึกส์ กับความโง่ของฉัน" หมอผีสาวตอบประชดแล่มองข้ามไหล่มากำชับหาไร "อย่าเอาเรื่องโง่ๆ ของฉันไปเล่าให้ใครฟังก็แล้วกัน"

สิ้นคำเธอก็กลั่นใจ ปล่อยมือออกจากขอบหน้าตาง และหวังเพียงว่าขาหรือแขนของเธอจะไม่แตกหักมากเกินไปกว่าจะพาตัวเองไปถึงประตูรั้วโรงเรียนได้...

หมับ!

นัยน์ตาสีน้ำเงินเบิกกว้าง เมื่อเพียงเท้าสองข้างหลุดจากขอบปูนเอวของเธอก็ถูกรวบไว้ฉับพลัน และสิ่งที่ควักตัวเธอไว้ก่อนทิ้งกายลงไปก็เหมือนจะรู้จักสัญชาตญาณตอบโต้ที่ฉับไวของเธอดี จึงไม่เพียงกอดรอบเอว แต่คิงทั้งตัวเธอมากอดแนบอ้อมไว้นั่น ป้องกันมือหรือแขนที่จะโจมตีกลับมาทันที

และนั่นทำให้เลนยะสัมผัสความอุ่นของร่างที่ใหญ่โตกว่าและกลืนจากตัวเขาได้ชัดเจน

เป็นกลิ่นหอมแบบที่เธอไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน และไม่อาจบอกได้ว่าคืออะไร ไม่ใช่ดอกไม้ ไม่ใช่เครื่องหอมใดๆ ทั้งสิ้น...แต่กลับละมุนและคุ้นเคยอย่างที่สุด

คุบ!

เสียงเท้าที่ลงสู่พื้นได้สำเร็จดังสายตาของหมอผีสาวให้เงยขึ้นมองหน้าคนที่อุ้มคนอยู่ทันที และนัยน์ตาสีเทาที่มีรอยคุนจินคานันนั้นก็สกลับ

มาเช่นกันรากับรอให้เธอเงยมาเจอเขาอยู่ก่อนแล้ว

"ไอ้...ลูกหมา..." เลนยะครางเบาหวิว แทบไม่เชื่อว่าจะเห็นเขา
ตอนนี้ เวลานี้

และความประหลาดใจยิ่งทำให้เธอจ้องเขมามากยิ่งขึ้น และไม่รู้ว่
เมื่อไรที่ได้เห็นใบหน้าคมและดวงตาสีเทาๆ นั้นแล้วเธอรู้สึกโล่งอกเท่า
นี้ หรือไม่รู้ว่เมื่อไรที่เขามักปรากฏตัวในเวลาที่เขาหลับได้เสมอ

ซึ่งเด็กสาวก็รับรู้ได้ว่าอ้อมแขนของเขากระชับแน่นขึ้น จนวินาที
หนึ่งคิดว่าตนจะถูกเขาค้างเข้าไปกอด ทว่าทุกอย่างก็หยุดแค่นั้นเมื่อเสียง
หนึ่งตะโกนมา

"ท่านเลนยะเป็นยังงั๊บบ้างขอรับ!"

"เลนยะ กินเท็นชิ!"

เสียงร้องที่เกือบเป็นโวยวายของทั้งทาโร่และโยชิฮาระส่งผลให้
เลนยะต้องละใบหน้าจากการจ้องเจ้าลูกหมาของตน และยังคง
แปลกใจไม่น้อยที่เห็นวิญญาณซามูไรหนุ่มอยู่ที่นั่น ทั้งที่ตามการคาดเดา
พวกเขาไม่น่ามาถึงโรงเรียนโยโคได้ไวขนาดนี้

ซึ่งร่างสูงส่งก็ยอมปล่อยตัวเลนยะในที่สุด เมื่อเหล่าวิญญาณของ
เธอต่างลอยตรงมาเพื่อจะดูอาการเด็กสาวของพวกเขา

"พวกแกมาทันได้ยังงั๊" เลนยะที่กลับมาเย็นได้อย่างปกติอีกครั้ง
หันไปมองยังวิญญาณประจำตระกูลเมื่อเขาลอยมาถึงตัว

"โชคดีที่ท่านกินเท็นชิไม่เชื่อคำพูดข้า แล้วออกมาตามหาท่านตั้งแต่
ช่วงสี่โมงกว่าๆ ขอรับ" โยชิฮาระตอบและยังยกมือขึ้นกุมหน้าอกตน
ราวกับพยายามควบคุมอารมณ์ภายในที่ยังไม่มั่นคง พร้อมอธิบายต่อ
"กระดิ่งท่านกินเท็นชิมีปฏิริยา และเหมือนจะมากขึ้นตอนมาถึงโรงเรียน
แต่ก็ใช้เวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะหาท่านเจอ ถ้าไม่ได้ยินเสียงระเบิดจากชั้น
สาม เราคงไม่เจอท่านเลนยะกับท่านทาโร่แน่ๆ"

เลนยะหันกลับไปมองกินเท็นชิเพื่อขอความแน่ใจ และแน่นอนว่
เห็นใบหน้าคมเรียบนิ่งแทนคำตอบกลับ ข้าด้วยคำถามจากเสียงทุ้มลึกว่

"เกิดอะไรขึ้น"

"พี่ชายของเลนยะครับ" ทาโรโพล่งขึ้นฉับไว ฟ้องแทนหอมผีสาว โยชิฮาระถึงกับเบิกตากว้าง "ฝีมือท่านเลนโยหรือขอรับ ท่านเลนโยลอบโจมตีท่านเลนยะหรือขอรับ แล้วตอนนี้เขายังอยู่ที่นั่นไหม หรือว่าหนีไปแล้ว หรือ..."

"ไม่" เลนยะแทรกคำของโยชิฮาระด้วยความฉุนเฉียว "มันไม่ได้โจมตีฉัน มันวางกับดักฉัน"

โยชิฮาระยิ่งเบิกตากว้าง แล้วฟังเรื่องเล่าทั้งหมดของเลนยะต่อ "มันใช้อาคมเรียกวิญญาณ คิงเจ้านั้นไปที่ห้องวิทย์" เธอหนีไปชี้ที่ทาโรเป็นการบอก และคาถาพิเศษวิญญาณเด็กชายที่เป็นสาเหตุให้เธอติดกับดักนั้นไปพร้อมกัน "แล้วจากนั้นก็จับเราขังในนั้น ทางเขตอบคมไม่ให้หนีได้ หรือไม่ให้คนเข้ามา แล้วแคร่ให้โรงเรียนยามาค่าคินมาเล่นงานฉัน แทนตัวเอง"

สิ่งที่ได้ฟังส่งผลให้วิญญาณซามูไรหนุ่มอึ้งตะลึง ความกังวลแสดงชัดในแววตายามมองเด็กสาวของเขา และคล้ายจะมากขึ้นเรื่อยๆ ยามคิดตาม จนต้องครางแผ่ว

"ทั้งที่ท่าแค่นั้น...ก็ทำให้เกือบตาย...แล้ว..."

"อย่าเยาะ ไม่ถึงขั้นตายหรอก แค่นั้นไม่กี่ขาสักข้างหัก" เลนยะแย้งก่อนวิญญาณประจำตัวจะแสดงอาการจิตตกให้เธอรำคาญใจกว่านี้ แต่ถ้อยคำเรียบเรียงของใครบางคนกลับเอ่ยต่อคำพูดของหอมผีสาวทันทีว่า

"ตกมาสูงแบบนั้น มันคงไม่ใช่แค่หัก และคงไม่ใช่แค่ข้างสองข้างด้วย"

"ฉันเป็นโซเคนโยไอ้ลูกหมา ร่างกายอยู่ในระดับที่สูงกว่ามนุษย์ทั่วไป ใช้พลังวิญญาณช่วยเสริมก็ป้องกันได้อีก" เธอหันไปว่า พร้อมยกมือวัดระดับเหนือหัวคนลำทับ แล้วตัดบท "ทีนี้ไปกันไครีซัง"

ว่าจบก็เตรียมก้าวออกไป แต่ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อเจ้าลูกหมาของ

เธอจับหมับที่แขนเธอไว้ก่อน

เลนยะหันหน้าไปมองใบหน้ารูปสลักที่ตอนนี้กำลังจ้องเธอด้วยสายตาคมกริบ มีทั้งรอยคุและคำหนิ ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชาทุ้มต่ำว่า

"ถ้ายังไม่รู้จักระวังตัวกว่านี้ ก็ไม่ต้องออกจากบ้านแล้ว"

"หา!?" เลนยะอุทานด้วยความงุนงงปนอึ้งเล็กน้อยเมื่อโคนคำสั่งจากเจ้าลูกหมา โดยเฉพาะคำสั่งแบบนั้น แล้วต้องรีบเถียงกลับไป "ฉันไม่ปล่อยให้มันทำกับฉันแบบนี้อีกหรอกนะ"

"จะรู้ได้ยังไง ในเมื่อเจ้าติดกับพี่ชายตนเองได้ง่ายขนาดนี้" เสียงเฉียบคุยังกคัน

"งั้นก็แค่รอเก็บศพฉันแล้วกัน" เลนยะสวนประชดเพื่อตัดบทจบเรื่อง และดึงแขนออกจากมือของเขา แต่อีกฝ่ายกลับเร็วกว่า เปลี่ยนมาคว้าร่างของเธอแทน และดึงให้หันมาเผชิญหน้ากับคนชนิดที่คนถูกบังคับไม่ทันตั้งตัว และเกือบล้มเอาหน้าไปกระแทกอกกว้างของอีกฝ่าย

มือใหญ่จับคั่นแขนสองข้างของคนตัวเล็กกว่าไว้แน่นจนเลนยะนี้วหน้า

"เออ แค่นี้ตายก็พอใช่ไหม" หมอผีสาวรีบรับคำเพื่อตัดปัญหาทันที พลางคั่นขลุกลั่นน้อยๆ เพราะใบหน้าของเธอยามนี้เกือบแนบชิดอกของอีกฝ่าย ถึงขนาดได้รับไออุ่นร้อนๆ จากเจ้าของร่างตรงหน้า

อีกอย่างตอนนี้เธอกำลังอยากหนีไปให้ไกลจากที่นี่ก่อนโจทก์เก่าจะคามทัน

แต่ร่างสูงส่งก็ยังกักตัวเธอไว้แน่น จนเธอต้องร้องขึ้นใหม่

"เออ บอกว่ารู้..."

"ไม่ใช่" คำปฏิเสธเฉียบขาดใกล้หูเลนยะขัดคำไวของเธอก็ได้ชะงัด

เลนยะขมวดคิ้วยุ่งด้วยความไม่เข้าใจ และมองหน้าของคนที่ยังรังร่างเธอไว้ ทำให้เธอเห็นนัยน์ตาสีเทาคู่กลมใกล้ใบหน้าคน และไม่ได้มองด้วยความคุหรือเย็นชาอย่างในครั้งแรกแล้ว หากแต่เจ้าของดวงหน้า

รูปสลักคมเข้มกลับกำลังส่งสายตาที่สื่อความแปลกใจและสงสัยมาให้เธอแทน

"มีอะไร" หมอผีสาวรับรู้ได้รวดเร็วถึงสิ่งผิดปกติจากสุนัขป่าหนุ่ม กินเท็นชิไม่ตอบ เขายังขมวดคิ้วเร็วเช่นเดิมอย่างไม่แน่ใจ ก่อนโน้มหน้าลงมาแถวไหล่และคั่นคอของหมอผีสาวพลางสูดหายใจลึก คมกลืนหาบางอย่าง เล่นเอาเลนยะเบี่ยงหน้าไปอีกทางเกือบไม่ทัน พยายามซ่อนใบหน้าที่ขุ่นสีจางๆ ของคนเมื่อโคนประชิดตัวใกล้กว่าปกติ ซ้ำด้วยการกระทำที่คิดจะล่อแหลมชวนขัดใจแปลกๆ แต่ถึงกระนั้นก็เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังทำอะไร

"ตกลงมีอะไร ถ้ากลิ่นเหงื่อละก็ไม่แปลก" เด็กสาวถามย้ำ และไม่วายกวนอารมณ์

กินเท็นชิเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก่อนเปรยขึ้นด้วยสีหน้าที่ยังไม่เปลี่ยน

"กลิ่นพลังวิญญาณของเจ้า...ไม่เหมือนเดิม..."

เลนยะชักหัวคิ้วชนกันอีกกับสิ่งที่ได้ฟัง แต่ก็ไม่แสดงความคิดเห็นอะไรกลับไป

ขณะเดียวกันกินเท็นชิก็เริ่มคิดหาคำตอบ...บางสิ่งที่เขาสัมผัสได้จากตัวเธอเปลี่ยนไปอย่างที่เขาก็ไม่เข้าใจว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร และเมื่อไร ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องดีหรือเรื่องไม่ดี...ที่พลังวิญญาณของเลนยะเพิ่มมากขึ้น

ที่น่าสงสัยก็เพราะรู้สึกว่ามันเกิดขึ้นปุบปับ และบางอย่างในพลังวิญญาณที่เขาสัมผัสได้จากเธอ นอกจากรู้สึกว่าจะแข็งแกร่งขึ้น มันยังผสมด้วยกลิ่นบางอย่างที่เขาไม่เคยเจอหรือไม่คุ้นเคยแทรกอยู่ รวากับไม่ได้มีแค่พลังวิญญาณของตัวเธอเองอย่างเดียว แต่มีของผู้อื่นปะปนมาด้วย...

ซึ่งเขาไม่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร หรือจะเกิดผลแบบไหน เด็กสาวตรงหน้ารู้ผลที่ตามมาหรือไม่ หรือเป็นเพียงความคิควิดไร้สาระของเขาเอง

กินเห็นชัระบายลมหายใจราบเรียบ สลัดความคิดในหัว ความจริงอาจไม่ต้องวิตกกังวลให้มากนักก็ได้ แค่พลังวิญญาณที่เพิ่มขึ้น มนุษย์เมื่อแข็งแกร่งขึ้นหรือเติบโตขึ้น ความสามารถย่อมสูงขึ้นเป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะผู้ใช้นามโซเคนโยยังไม่น่าเป็นเรื่องแปลก

ทุกสิ่งทุกอย่างมีการพัฒนา...

คิง!

กินเห็นชัต้องหยุดความสงสัยลงฉบับพลัน เมื่อเสียงดังสนั่นจากเบื้องหลังดึงความสนใจของพวกเขาไปจนหมด ก่อนพบว่าร่างที่ประกอบจากก้อนผลึกดำขนาดใหญ่เพ่งทั้งตัวออกมาจากบานหน้าต่างชั้นสามที่เล่นละครโคคออกมา และลงมากองรวมกันบนพื้นเบื้องล่าง

ซึ่งมันไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไรทั้งสิ้น ฟุ้งควมมาหาเล่นะต่ออย่างรวดเร็ว เล็งเป้าหมายเดียวโดยไม่สนวิญญาณบริสุทธิ์อย่างหาไร้อีก รวากับเห็นเพียงเธอเท่านั้นในสายตา

ทว่าเจ้าปีศาจกลับหมุนกายกลับไป ชักดาบข้างเอว และวาคมันคัดเส้นผมกลุ่มใหญ่นั่นอย่างฉับไว แต่มันก็แบ่งผมอีกกลุ่มมาด้านข้าง หักเลี้ยวหาตัวเล่นะอีกครั้งอย่างไม่ให้เสียเวลา แต่ก็เป็นเช่นทุกครั้งที่ความเร็วของสุนัขป่าหนุ่มมีชัยเหนือมัน

เขาเพียงบิดข้อเท้า พาร่างตนหันกลับไป แล้วคว่ำเอาเล่นะออกมาก็หลบได้ง่ายดายโดยไม่มีการเคลื่อนไหวเสียเปล่าแม้แต่น้อย แต่เมื่อหลบการโจมตีของเจ้าโรงเรียนยามคำคืนมาได้ กินเห็นชักลับต้องรีบหลบลงพร้อมคนในวงแขน เพราะเป็นอีกครั้งที่ศัตรูส่วนหนึ่งของร่างกายตรงมาโจมตี

การจู่โจมอย่างไม่ละเลถึงสามครั้งติดทำให้กินเห็นชัต้องปรายตาลำไปยังเด็กสาวข้างตัว พลังเปรย

"มันคูโกรธมาก"

"แกไม่อยากรู้หรือว่าเกิดอะไรขึ้นบนนั้นบ้าง ฉันถึงหนีมาได้นะ" เด็กสาวที่รู้สึกได้ว่าถูกเจ้าลูกหมาของคนคำหนีอยู่ต้องรีบบอก ก่อนเธอ

จะหยิ่งเชิงบ้าง "หวังว่าแกคงเอาของที่ฉันใช้ประโยชน์ได้ติดตัวมาด้วยนะ"

เจ้าปีศาจเข้าใจคำว่า 'ของใช้ประโยชน์ได้' ของเธอทันที แต่ว่าเพราะเมื่อตอนเย็นเขาคิดแต่เรื่องตามหาเด็กสาวในวงแขน เนื่องจากยังคงฝังใจกับการหายตัวไปของเธอครั้งที่แล้วอยู่ เลยไม่ได้คว่ำกระเป๋าทิ้งที่ใส่อุปกรณ์ปราบผีของเจ้าหล่อนมาด้วย

และใช้เวลาพักใหญ่กว่าเขาจะตัดสินใจตอบว่า "...ไม่"

"เออ งั้นแกก็สะเพร่าไม่ต่างกับฉัน...ไม่ต้องออกจากบ้านนะ ถ้าไม่รอบคอบแบบนี้" หมอผีสาวย้อนประชดด้วยคำพูดเขาเองเมื่อไม่ได้ตั้งใจแล้วโคลงหัวอย่างเบื่อหน่าย "ก็ถือว่าเจ้ากันไปแล้วกัน เธอเป็นว่าเราจะใช้วิธีนี้หน้าตั้งแทน..."

"ฆ่า...เจ้าหมอผี...ฆ่า...ฆ่า...ฆ่า!"

ไม่ทันสิ้นคำตัดสินใจของคนเป็นหมอผี เสียงประกาศจากเจ้าโรงเรียนยามค่ำคืนก็ดังอย่างกราดเกรี้ยวใส่พวกเขา

"คงหนีหน้าตั้งอย่างเดียวไม่ได้แล้วละมั้ง" เลนยะออกความเห็นอย่างเสียไม่ได้ยามไคยินความมุงหมายนั้น และกำคุยันต์ในมือที่เหลือเพียงสามแผ่นเพื่อหาทางรอดเพิ่ม ก่อนสุดหายใจลึกอย่างไม่สบอารมณ์ ทว่ากินเห็นชิกกลับเอ่ยว่า "มันตามความเร็วข้าไม่ทัน"

"โอเค งั้นแกก็อู่ม...!"

ไม่ทันเสนอความคิด กินเห็นชิกก็ผลักตัวเด็กสาวออกห่างคนฉับพลัน และวินาทีต่อมาเลนยะจึงเห็นว่ากลุ่มผมสีคำฟุ้งผ่านฝ่ากลางระหว่างตัวเธอกับเจ้าลูกหมา ฉีกหน้าไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด ก่อนเธอจะหงายหลังลงพื้นจนต้องร้องไห้อี!

ดูเหมือนเขาจะผลึกเพื่อให้เธอพ้นวิบัติการจู่โจมกะทันหันนั้น

แต่เลนยะนั่งกุมสะโพกตัวเองได้ไม่นานก็ต้องสบด เพราะกลุ่มผมที่ยืดยาวมาเพื่อโจมตืเมื่อครู่ก็ไถ่กลับมาหาเธอใหม่ จนต้องรีบสะบัดยันต์สามแผ่นสุดท้ายที่มี พร้อมตะโกนคาถาอย่างไร้ความลังเล

"ริน — เปียว — โค — ฉะ — ไค — จิน — เร็ทสี่ — ไช — เซ็น
ปักซานภา!"

นกเพลิงที่เกิดจากยันต์สามแผ่นบินชนกับกลุ่มผมที่โจมตีเข้ามา
อย่างจังเพราะระยะที่ใกล้จนน่าใจหาย และทำให้เกิดระเบิดเพลิงขนาด
ย่อม เปลวไฟลามไปตามเส้นผมเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว เปิดโอกาสให้
เลนยะกลิ้งตัวสวนออกมา และลุกพรวดขึ้นพร้อมส่งเสียง

"วิ่งเลย!"

ทั้งเลนยะและกินเท็นซิวังสุดฝีเท้าทันทีเพื่อไปให้ถึงประตูรั้ว
โรงเรียน ขณะที่โยชิฮาระและทาโรก็ใช้วิธีหยาบๆ ไปยังจุดต่างๆ เพื่อไล่
ตามทั้งสองเท่าที่สามารถทำได้ในเขตมิติบิดเปี้ยวของโรงเรียนโยโคคอนนี้

และแน่นอนว่าไม่นานหลังจากเขาวิ่งหนี เจ้าโรงเรียนยามคาคังก็
ไล่ตาม ทุกบานหน้าต่างของอาคารเริ่มสั่นอย่างรุนแรงราวกับมีคน
กระหน่ำทุบไล่ตามหลังพวกเขา รับรู้ได้ชัดถึงการเคลื่อนไหวน่าขนลุกที่
ใกล้เข้ามา เป็นไปได้สูงว่าเจ้าโรงเรียนยามคาคังกำลังเคลื่อนย้ายตัวเอง
ไล่ตามหลังมาด้วยอาคารเรียนรอบด้านอย่างไม่วุ่นวาย

กระนั้นก็เข้าไป เล่นยะกับกินเท็นซินห่างจากตัวอาคารที่เป็น
เหมือนร่างกายของมันไปเรื่อยๆ ยิ่งเมื่อมาถึงบริเวณหน้าโรงเรียน วิธีไล่
ตามพวกเขาผ่านตัวอาคารเริ่มไม่ได้ผล มันจึงปล่อยกลุ่มผมสีดำขนาด
มหึมาตามมาแทน

ซึ่งแม้จะโถมสุดตัว มันก็ยังเอื้อมไม่ถึงตัวเป้าหมาย เพราะยิ่งใกล้
รั้วโรงเรียน พลังของมันก็ยิ่งอ่อนลง

ทว่าวินาทีที่สุนัขป่าหนุ่มจะถึงประตูรั้วตรงหน้า และแน่ใจว่าพวก
เขารอดแน่นอนแล้ว พลังกดดันวิญญาณมหาศาลกลับกระแทกเข้าร่างของ
เขาจนรู้สึกผวาขึ้นเชือกหนึ่งพร้อมชะงักเท่าไป ซึ่งมันรุนแรงราวกับเป็น
คลื่นไฟฟ้าที่รั้วไหลออกมาจนซื้อสิ่งที่สัมผัสได้

และเสียวินาทีที่กินเท็นซิบัดหน้ากลับไปมองหมอผีสาวเพื่อให้
แน่ใจว่าพลังวิญญาณมหาศาลที่เขาเพิ่งได้สัมผัสเป็นของเธอรึเปล่า

ดวงตาสีเทากลับต้องเบิกกว้าง

"โยชิฮาระ!" ทาโร่ที่อยู่นอกรั้วแล้วเรียกวินุญฉางตัวด้วยความคิดตระหนก

"ท่านเลนยะระวัง!" โยชิฮาระร้องลั่นเมื่อหันไปเห็นซังว่าร่างของเด็กสาวเรือนผมสีน้ำตาลที่ควรข้ามรั้วโรงเรียนมาแล้วทรุดควบลงไปถูกเข้ากับพื้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

และแม้แต่ตัวเธอเองก็ยังเบิกตาก้าง อึ้งตะลึงต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับตน เพราะวินาทีที่เธอจะถีบตัวกระโดดข้ามรั้ว ร่างกายกลับรู้สึกหนักอึ้งราวกับมีลูกเหล็กเป็นพันตันถ่วงอยู่ภายใน กระซากให้ต้องทรุดลงไปกับพื้น และน้ำหนักมหาศาลทั้งหมดก็ถาโถมลงมาบนตัวจนไม่อาจขยับได้ ตามมาด้วยความสับสนจากหลังมือขวาภายใต้ฝ่าพื้นแผลสีขาว สติทั้งมวลถูกกลืนหายไปพร้อมกัน ทั้งไว้เพียงดวงตาสีน้ำเงินเปิดค้างว่างเปล่า

และนั่นคือหายนะอย่างแท้จริง เมื่อกลุ่มผมที่ไล่มาจากเบื้องหลังยึดยาวตรงมาและสะบัดฟาดสุดแรงใส่ร่างของเด็กสาวที่นั่งคุกเข่าแข็งนิ่งจนกระเด็นไปอีกด้านอย่างไม่มีรื้อ

เร็วเท่าความคิด กินเท็นชิฟุ้งกลับไปหาเลนยะ ยื่นมือคว้าตัวเธอที่หมุนคว้างกลางอากาศราวกับตุ๊กตาผ้า และยังคงพลิกกายทิ้งที่ลอยเหนือพื้นเพื่อหลบการโจมตีต่อเนื่องของศัตรูที่ไม่คิดยอมแพ้ในการเอาชีวิตรักสาวในอ้อมแขนเขา

กระนั้นเจ้าปีศาจก็สามารถลงพื้นอย่างไร้รอยขีดข่วนพร้อมร่างของหมอบีสาว ก่อนใช้โอกาสที่โรงเรียนยามคำคืนยังตามความเร็วเขาไม่ทันกระโจนออกไปนอกรั้วโรงเรียนโยโคพร้อมวินุญฉางทั้งสองดวง

ซึ่งภายนอกโรงเรียนราวกับกลายเป็นคนละโลก อากาศที่เหมือนเป็นพิษกลับปลอดโปร่ง และบรรยากาศน่าขนลุกหนักอึ้งก็เบาบางผ่อนคลาย ทว่าเจ้าปีศาจไม่มีเวลามาสนใจเรื่องพวกนั้น เขารีบวางร่างของเลนยะที่อ่อนยวบลงพื้นเพื่อคูอาการ และที่ทำให้หัวใจร่วงวูบคือคอกที่พับไปมาของเธอราวกับมันไม่ได้ยึดติดกับข้อต่ออีกต่อไปแล้ว

บัดนี้ใบหน้ารูปสลักงดงามที่เคยนั่งสงบเย็นชาราวกับหินผากลับ
ตื่นตระหนก นัยน์ตาสีเทาหลุดไปมาอย่างหวั่นวิตกและหวาดหวั่น

ไฉนว่าร่างกายของโซเคนโยแข็งแกร่งกว่ามนุษย์ทั่วไป เจ้า
เด็กบ้า!...เจ้าปีศาจภาคโทษเด็กสาวในใจ คำถามมากมายเกิดขึ้นในหัว

เกิดอะไรขึ้น ทำไมหลังจากเขาสัมผัสถึงพลังกดันวิญญาณ
มหาศาลนั้นแล้ว เธอถึงได้ทรุดลงไปนั่งนิ่งอย่างนั้น

มันเกิดขึ้นได้อย่างไร!

"ท่านเลนยะเป็นอะไรมากไหมขอรับ!" วิญญาณซามูไรถามทั้งๆ
ที่ใจครึ่งหนึ่งของเขาเหมือนจะให้คำตอบไว้แล้วว่า เธอไม่มีทางไม่เป็น
อะไรมาก

เจ้าปีศาจไม่มีคำตอบ เขายังคงสำรวจรอยซ้ำบนใบหน้าหรืออาการ
บาดเจ็บส่วนอื่น และพลังวิญญาณมหาศาลที่เขาสัมผัสได้ก่อนหน้านี้ ซึ่ง
มันหายไปแล้ว พลังวิญญาณของเลนยะกลับมาเป็นปกติ

หัวใจของสุนัขป่าหนุ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ มันถี่รัวเหมือนจะระเบิด
ออกมาจากอก มือที่พยายามยื่นไปสัมผัสใบหน้าของเลนยะก็สั่นจนเขา
ต้องสะบัดมันก่อนกำหมัดแน่นเพื่อควบคุมความหวั่นไหวของตน เพราะ
บนใบหน้าของเด็กสาวตอนนี้มีแค่เลือดที่อาบจนเลอะไปถึงเสื่อ และรอย
แดงกำบนเสี้ยวหน้าค่านหนึ่งจากการถูกกระแทกอย่างรุนแรง

ที่แย่กว่านั้น คือเมื่อเอียงใบหูเรียวยาวแหลมของเขาฟังเสียงการเต้น
ของหัวใจและลมหายใจของเธอ กลับพบว่ามันแผ่วเบา...แผ่วเบาจนเหมือน
เจียบสนิท

หรือความจริงมันเจียบสนิทจริงๆ แต่เขากำลังโกหกตัวเองอยู่?

"เลนยะเป็นไงบ้างครับ เธอล้มลงไปก่อนที่จะ..." ผีน้อยเอ่ยด้วย
ความตื่นกลัวได้เพียงเท่านั้น เมื่อเห็นใบหน้ารูปสลักงดงามของคนที่เขา
ตั้งคำถาม

ซึ่งยามนี้คนที่เคยมักมีสีหน้าเคียว เรียบนิ่ง เย็นชากำลังแสดงความ
ซื่ออกออกมา พร้อมเม็คเหงื่อที่เกาะพรารข้างขมับ นัยน์ตาสีเทาคู่คมสวย

ก้มมองเพียงใบหน้าบอบช้ำของเลนยะ

กินเทียนชี่รู้สึกว่าการทุกอย่างรอบกายคำมิด แม้แต่ลมหายใจของเขาก็เหมือนจะติดขัดและหายเข้าไปในลำคอ

เขาควรทำอะไร เป็นครั้งแรกที่เจ้าปีศาจไม่รู้ว่าควรทำอะไร เมื่อเด็กสาวตัวแสบแน่นิ่งจนน่ากลัว

ปกติเขาควรรักษาเธอ หรือทำให้ความเจ็บปวดคลน้อยลง และบอกได้เลยว่าเขาพยายามแล้ว แม้แต่ตอนนี้ที่ประคองร่างเธอไว้ก็พยายามถ่ายเทพลังที่ว่องอยู่ ทว่ามันเหมือนร่างกายของเลนยะไม่รับการรักษอะไรจากเขาเลย

"ต้นเลนยะ...คืนขึ้นมา" สุนัขป่าหนุ่มส่งลอคไรพินรากับคนสิ้นหวัง เพราะไม่รู้ว่าควรทำอะไรแล้วนอกจากการสั่งเธอ และต้องพยายามรวบรวมความกล้าอย่างที่ไม่คิดว่าคนต้องทำ เพื่อยื่นมือไปแตะแก้มเด็กสาวที่เริ่มบวม และหวังว่าสัมผัสของเขาสื่อไปถึงเธอได้ ให้มีปฏิกิริยาตอบสนองบางอย่าง อะไรก็ได้ แค่นิดหน่อย ไม่ต้องล้มตายคืน แต่แค่บอกให้เขารู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่

แต่เธอก็ไม่มีการตอบสนองใดๆ กลับมา นอกจากอุณหภูมิร่างกายที่เริ่มลดต่ำช้าๆ และศีรษะที่พับไปด้านหลังอย่างน่ากลัว...

ไม่ ไม่ ไม่...มันไม่มีทางเป็นแบบนี้ เจ้าเด็กนิสัยเสียคนนี้ไม่มีทางตายแบบนี้ หรือในเวลานี้ เขาไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นแน่นอน!

แต่จะอย่างไร ใช้วิธีไหน เขาไม่รู้เลย ทุกอย่างมืดแปดด้าน

เจ้าปีศาจแห่งป่ากักปีศาจซ่อนแผ่นหลังของเลนยะขึ้นมาช้าๆ แทบเป็นการทำไปตามสัญชาตญาณเมื่อเวลานี้ในสมองเขาขาวโพลน และค้นห้เธอมาพิงกับอกของตนเอง กระชับร่างของเธอเข้ามาอกด้วยแขนทั้งสองข้าง พร้อมกระชับบอกด้วยความรู้สึกเลือนลอย

"เจ้ายังต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่เจ้าทำไว้กับข้า...ล้มตายขึ้นมาสักทีเลนยะ" เจ้าปีศาจพยายามเรียกเด็กสาวในอ้อมแขนแม้รู้ว่าไร้ผล

ความลับสน ห้วนไหว และที่มากที่สุดคือความเจ็บปวดดาโถมเข้า

มาเหมือนคลื่นที่ซัด ساح รุนแรงและบีบอัดจนแทบสลักเมื่อรับรู้ว่าเขาเพิ่งสูญเสียเด็กสาวตัวดีไป

ความตายเป็นสิ่งที่ไม้อาจฝันได้ ต่อให้เป็นเทพเจ้า และเขาเห็นความตายมาเยอะ เยอะมากๆ เยอะจนคิดว่าชินชาแล้ว

แต่พอเป็นความตายของทนายทโซเคนโยคนนี้ เขากลับไม่รู้สึกรู้จักสิ่งๆที่เรียกว่าความตายเลยแม้แต่คนเดียว...ไม่คุ้นชินอย่างที่คิดมาเสมอ คิดไม่ออกด้วยซ้ำว่าหากปล่อยร่างนี้ไปจะเป็นอย่างไร เขาจะเป็นอย่างไร เขามองไม่เห็นภาพของตัวเองหลังจากนี้ด้วยซ้ำ

เขาไม่น่าปล่อยเธอให้หลุดมือ...ทั้งที่อยู่แค่เอื้อม...แค่นมมือไปถึงตัวเธอได้แล้ว แต่เขาก็พลาด พลาดอย่างไม่สมควรให้อภัย

เขาเคยคิดว่าเรื่องเมื่อห้าร้อยปีก่อนที่ทำให้คนถูกผนึกในถ้ำคือสิ่งที่ผิดพลาด และทรมานที่สุดแล้ว แต่เวลานี้ กับสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตอนนี้ ความเจ็บปวดในอดีตนั้นเทียบไม่ได้เลยแม้แต่เศษเสี้ยว ความทรมานตลอดห้าร้อยปีแทบไร้ค่า เพราะยามนี้เขารู้สึกว่าคนเจ็บมาก เจ็บจริงๆ เจ็บจนร่างกายซาคิก เจ็บจนเกินขอบเขตที่จะอธิบายว่ามันคืออะไร

และแม้ว่าเขาจะพยายามระงับความรู้สึกถึงที่สุด แต่สิ่งที่ซ่อนอยู่ก็มิอาจกักเก็บไว้ได้ ทำได้เพียงรั้งร่างของเลนยะเข้าแนบอกและซับใบหน้าของคนกับหน้าผากของเธอ

และนั่นกลับยังเป็นหลักฐานยืนยันการจากไปของเด็กสาว เพราะมันชัดเจนกับสัมผัสที่ได้รับ...ซึ่งนั่นคือการไม่ได้รับสัมผัสอะไรเลย

ไม่มีลมหายใจ ไม่มีการเต้นของหัวใจ ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกของกระแสเลือดที่ไหลเวียนในร่างกาย ทุกอย่างหยุดนิ่ง

แต่อย่างน้อยที่สุดขอช่วงเวลาสุดท้าย...

"ท่านเลนยะ" เสียงที่ยากจะผ่านคอได้ของโยชิซาระลอคออกมาแผ่วเบาเหมือนกับจะขาดหาย

เด็กสาวคนสำคัญของเขาคายไปแล้วจริงๆ จังหรือ...มันเป็นไปได้ยังไง แค่นี้วินาทีเนี่ยะ มันเกิดขึ้นได้จริงๆ หรือ ความตายที่มา

กะทันหันเช่นนี้

เธอยังมีอีกหลายอย่างที่ต้องสะสาง มีเรื่องอีกมากที่ต้องทำ เป็นคนพิเศษมาเสมอ เขารู้ว่าเลนยะนะพิเศษกว่าโซเคนโยทุกคน จะด้วยความผูกพันที่มากกว่าหรือเพราะเธอแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด เขาถึงรู้สึกว่าเขาพิเศษกว่าทุกคนก็ตามแต่ ทว่าทุกอย่างล้วนทำให้เธอสำคัญที่สุด...แต่ทำไมมันถึงจบง่ายแค่นี้

เขาเชื่อไม่ลง!

และบรรยากาศที่เรียบง่ายเหมือนเสียงทุกอย่างในโลกถูกกลืนหายไปก็ทำให้ผิวน้อยต้องกลืนน้ำลายลงคอฝืดเคือง ก่อนพยายามฝืนยิ้ม พูดยเสียงตะกุกตะกัก

"เธอยังหายใจ...ใช่ไหม..."

รู้ดีแกใจว่ามันฟังดูโง่งกว่าโง่ ทั้งที่เห็นอยู่คำคำว่าเกิดอะไรขึ้น หมอผีสาวแน่นิ่งแค่นั้น และเจ้าปีศาจที่กอดเธออยู่แสดงท่าทางเช่นไร

"...ท่านทาโร่"

วิญญาณเด็กชายสะอึกเฮือกแค่เพียงเสียงเรียกแผ่วเบาจากโยชิฮาระ และตามด้วยความรู้สึกที่เหมือนถูกแช่แข็งกับประโยคชัดเจนจากวิญญาณชาмуโรหนุ่ม

"ท่านเลนยะตายแล้วขอรับ"

"อะ...ถึงจะตายไปแล้วจริงๆ อะ...แต่ก็ไม่ใช่หมายความว่า...จะหายไปไม่ใช่หรอกครับ ก็...ก็...พวกเรายัง...ยังเป็นดวงวิญญาณอยู่นี่ไง เลนยะก็...น่าจะ...เหมือนกัน..."

ความหวังลมๆ แล้งๆ ของทาโร่ทำให้วิญญาณชาмуโรหนุ่มส่ายหน้าช้าๆ และยิ่งกำมือสองข้างแน่นขึ้น ขณะพยายามสุดกำลังเพื่อข่มน้ำเสียงตอบ

"ท่านทาโร่ การเป็นดวงจิตล่องลอยอยู่นี้คือทางเลือกสุดท้ายของสิ่งมีชีวิตทุกชีวิต ที่สำคัญ ที่ข้ากับท่านยังเป็นวิญญาณอยู่ในโลกแบบนี้ นั่นก็เพราะเงื่อนไขที่พิเศษ ไม่ใช่เพราะอยากจะอยู่ก็อยู่ได้ และถ้าอยู่ต่อ

ด้วยแรงยึดติด วิญญาณก็จะเริ่มเน่าเปื่อย และสุดท้ายจะเป็นแค่พลัง
ค่านลบ กระทั่งกลายเป็นส่วนหนึ่ง หรือแม้แต่เป็นแบบโรงเรียนยามค่ำคืน
นี้"

"แต่...ท่านหญิงอาเคเคะ..."

"กับท่านหญิงอาเคเคะ แม้จะอ้างว่าอยู่ด้วยตนเอง แต่ข้าก็ไม่มั่นใจ
ว่าเป็นแบบนี้จริงหรือขอรับ เพราะไม่เช่นนั้นข้าคงเห็นโซเคนโยคนอื่นๆ
ทำเช่นนั้น...ถึงข้าจะไม่รู้ว่าท่านหญิงอยู่ต่อได้ด้วยเงื่อนไขใด แต่ก็คงไม่ใช่
สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับท่านเลนยะแน่ๆ"

คำกล่าวตัดความหวังทำให้วิญญาณเด็กชายต้องหุบยิ้ม และก้ม
หน้าตะลึงงันมองต่ำ

เขาพอจะรู้ว่าที่โยชิฮาระพูดเรื่องความตายได้ ไม่ใช่เพราะยอมรับ
หรือเข้าใจได้ง่ายๆ แต่เพราะการพูดทุกอย่างออกมานั้นเป็นวิธีเดียวที่เขา
จะใช้รับมือกับความจริงนี้ได้

แต่สำหรับวิญญาณเด็กชาย ต่อให้ฟังความจริงนี้เข้าเป็นร้อยรอบ
ก็ไม่สามารถยอมรับได้

ใช่...ใครหน้าไหนจะยอมรับได้ว่า โซเคนโย เลนยะตายแล้ว...

52

แดนมิดลัญญี

"อ้อ!"

ความเจ็บและความเศร้าโศกราวกับถูกหุ้ดไว้กลางอากาศ เมื่อใบหน้ารูปสลักงคมที่แนบอยู่กับหน้าผากของเด็กสาวรับรู้ถึงความอุ่น วาบอบเต็มข้างแก้มและลำคอ เมื่ออยู่ๆ เด็กสาวที่คิดว่าตายแน่นอนแล้ว กลับสลักเลือดออกมาใส่หน้าเขาพรวดใหญ่

ซึ่งนั่นทำให้ทั้งทาโรและโยชิฮาระต้องสะดุ้งตามไปด้วย

"เฮือก!"

เลนยะสูดหายใจลึกเต็มปอด พร้อมดวงตาเปิดโพล่งราวกับเพิ่งสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย ก่อนเธอจะไอล่างหนักเพื่อเอาเลือดที่ยังอุ่นแน่นในโพรงจมูกและลำคอออกมา และใช้เวลาครู่ใหญ่กว่าจะควบคุมอาการของตนให้สงบลงบ้าง แต่ก็ยังคงนอนหอบหนักบนท่อนแขนของกินเท็นชิ ดวงตาสะลิมสะลือเปิดเพียงครึ่งเดียว

ซึ่งไม่นานนายธนาคารน้ำเงินที่แทบปิดก็ค่อยๆ เลื่อนไปมองใบหน้าของสุนัขป่าหนุ่มที่ก้มมองมาด้วยความสับสน งุนงง หวาดหวั่น และหวังใยอย่างเด่นชัด ก่อนเธอจะพึมพำด้วยเสียงอ่อนแรงว่า

"หน้าแก...ดู...โคตรแย่..."

เจ้าปีศาจต้องปล่อยลมหายใจที่กลั่นไว้ออกมาอย่างโล่งอกถึงที่สุด ก่อนดึงร่างเด็กสาวมากอดแน่น ลืมสิ้นถึงคนรอบข้างที่กำลังมองอยู่ เพราะคำพูดนั้นแปลว่าเธอกลับมาแล้วจริงๆ เป็นตัวเธอจริงๆ อย่างแน่นอน เธอยังไม่ตาย ยังไม่ตาย...ทั้งที่เห็นชัดว่าน่าจะไม่รอดแน่ แต่ไม่รู้ ปาฏิหาริย์หรืออะไรสักอย่างถึงทำให้หมอผีสาวยังหายใจได้อยู่แบบนี้

แต่ไม่ว่าจะด้วยปาฏิหาริย์อะไรที่ช่วยไว้ มันก็ไม่สำคัญอีกแล้ว ตอนนี้ได้เธอคืนแล้ว ได้กลับมาแล้ว นั่นต่างหากที่สำคัญที่สุด!

ขณะทาโรกับโยชิฮาระแทบทรุดลงไปนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรงแล้ว หากพวกเขามีร่างกายให้ทำแบบนั้นได้

แต่แม้จะถูกดึงไปกอด เล่นโยโย่ที่เพิ่งตื่นจากความตายกลับเหมือนไม่มีสติมากพอจะรับรู้อ้อมกอดนั้น ช้ายังค่อยๆ เลื่อนตาไปมองยังเบื้องบน พลังพิมพ์อย่างเลื่อนลอยว่า

"นั่น...ท้องฟ้า...ของจริง...ใช่ไหม"

"ขอรับ ท้องฟ้าของจริง เราอยู่นอกโรงเรียนโยโคแล้วขอรับ"

คำตอบกระตือรือร้นจากวิญญาณขามูโรเรียกนัยน์ตาสีน้ำเงินที่แทบปิดให้ปรายไปมองยังเขา ขณะกินเทียนช็อคโกแลต อ้อมกอดให้เธอกลับมานอนพิงบนแขนตน เพื่อให้คนที่หวั่นไหวเธอไม่น้อยไปกว่าเขาได้พุดคุยอย่างสะดวก

แต่ก็เกิดความเจ็บขึ้นพักหนึ่งราวกับเธอใช้เวลาเพื่อทบทวนบางสิ่งยามได้เห็นวิญญาณประจำตระกูลอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยเรียกเสียงอ่อนแรงไม่เปลี่ยน

"โยชิ...ฮาระ..."

แม้มือที่วางอยู่บนพื้นจะไม่มีเรี่ยวแรงยกขึ้นกักเรียกเจ้าของชื่อ แต่เขาก็ลอยเข้ามาหาเธอด้วยความยินดีพร้อมสีหน้าผ่อนคลายที่ยังแผ่ความห่วงใยในแววตา ก่อนก้มมาใกล้เพื่อฟังสิ่งที่เธอจะบอกให้ชัดเจน แล้วขานรับ

"ขอรับ"

เด็กสาวยังมองเขาด้วยความเงิบอยู่อีกครู่ แล้วว่าเนิบนาบ

"...ฉันว่า...ฉันฝัน...ถึงพ่อ"

"ขอรับ?" วิญญาณชาмуโรหนุ่มย่นหัวคิ้วพลัน

"...ยัง...สู้อยู่" เธอพิมพ์คำต่อรากับกำลังละเมอ และนั่นทำให้
โยชิฮาระต้องถามหยั่งเชิง

"ฝันเรื่องเมื่อแปดปีที่แล้วหรือขอรับ"

เลนยะส่ายหน้าเบาๆ เท่าที่มีแรงทำ "เปล่า...ไม่...เป็น...คน...ละที่"

"อธิบายให้ชัดกว่านั้นได้ไหมขอรับ" วิญญาณชาмуโรหนุ่มเริ่มสงสัย
อย่างจริงจังขึ้น

"แคน...มิกัสึญ...ญี่ปุ่น"

ชายหนุ่มทั้งสามเงยมองหน้ากันวูบหนึ่งต่อคำตอบของเด็กสาว ซึ่ง
เธอก็เอ่ยนามใหม่เหมือนสิ่งที่บอกไปเมื่อครู่ไม่ใช่สาระสำคัญอะไร

"พ่อ...บอก...แบบนี้...และ...คนอื่น..."

"คนอื่นหรือขอรับ" ความแปลกใจ ความสงสัยยิ่งทบทวีเมื่อความ
ฝันของเลนยะชักมีบางสิ่งผิดปกตಿಯชัดเจน

และเลนยะก็พยักหน้านิค "โซเคนโย...คนอื่น..."

ยิ่งเป็นคำตอบที่ทำให้ทุกร่างรอบตัวเด็กสาวฉงนสนเท่ห์ และชวน
พิศวงยิ่งกว่าเดิม พร้อมกันนั้นนางสังหรณ์แปลกๆ ก็ผลักดันให้โยชิฮาระ
รีบถามต่อ

"มีโซเคนโยคนอื่นด้วยนั้นหรือขอรับ"

"...คนที่...ตาย..." เลนยะเว้นคำไป คล้ายหยุดพักเหนื่อยไปสองสาม
วินาที ก่อนกล่าวต่อด้วยเสียงที่ขาดหายกว่าเดิม "พ่อบอก...เราต้อง...ไป
ที่นั่น...ทุกคน...และ...สู้...ต่อ...ไป..."

เลนยะหยุดคำพูดอีกครั้ง และปรายตาเหนื่อยล้าไปมองโยชิฮาระ

"ฉัน...กลับไป...นานเท่า...ไร...เดือนหนึ่ง...รีเปล่า"

"เอ่อ...แค่สาม...ไม่กี่ห้านาทีขอรับ" และเป็นการตายด้วย ไม่ใช่การ

กลับ...เขาได้แต่ตอบนั้นในใจ เพราะยังไม่กล้าพอจะบอกเวลานี้ โดยเฉพาะในสภาพที่เธอแทบไม่เหลือสติด้วยแล้ว

"...อา" เล่นกะพึมพำรับคำ แต่เหมือนไม่ได้รับรู้อะไรมากนัก ก่อนดวงตาที่ปรืออยู่จะค่อยๆ ปิดลง พร้อมคำกระซิบแผ่วแทบขาดหายใจว่า "ขอพัก...หน่อย...เหนื่อย...สู้...อยู่ใน...นั้น...มา...เป็น...เดือน..."

ไม่ทันจบคำดีเล่นกะก็เงยบลง ศีรษะทิ้งฟิงไปด้านหลังอย่างหมดสิ้นเรี่ยวแรง คึงให้เจ้าปีศาจที่ตะลึงงันไปชั่วขณะก้มไปฟังเสียงหายใจและเสียงหัวใจเต้นของเธออย่างรวดเร็ว จับทั้งข้อมือหาชีพจร สำนวรวอบคอ และตรวจร่างกายของเธอเท่าที่เขาคิดออกด้วยหัวใจที่กลับมาเต้นถี่เร็ว

"ปะ...เป็นยังงี้บ้างครับ ไม่ใช่ตายอีกนะ" วิญญาณเด็กชายลอยเข้ามาถามด้วยความหวาดกลัวเมื่อเห็นว่าหมอผีสาวนิ่งไปอีก

"ไม่...ยังมีชีวิตอยู่" กินเห็นชีครางคอยด้วยความรู้สึกโล่งอก เขารวบรวบความเป็นตัวเองอีกครั้ง สูดหายใจลึก ตั้งสติ และยกหลังมือเช็คเลือดของแม่ตัวดีจากหน้าตนเอง ก่อนจะซ่อนอุ้มร่างที่ยังนอนหลับสนิทขึ้นมา

ความหนักอึ้งสลายไปสิ้นเมื่อรู้ว่าเธอไม่ได้เป็นอะไร แม้อาจยังวางใจไม่ได้เมื่อเธอยังไม่ตื่น และยังคงแก้ปริศนาว่าอะไรทำให้เธอยังคงมีชีวิตอยู่ได้แบบนี้ ทั้งที่ตอนซ่อนศีรษะเธอขึ้นมากครั้งแรก เขารู้ได้ชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น...คอกของเธอหัก น่าจะหักทันทีที่ถูกเจ้าโรงเรียนยามคำคินฟาด...ซึ่งนั่นแปลว่า เธอตายไปแล้วอย่างแน่นอน

โครม!

คึง!

"อะ...โอย! โอ้เว้ย!"

เสียงร่างของใครบางคนล้มชนชั้นเตี้ยๆ ข้างหัวเตียงคึงขึ้น มือที่ควานหาที่จับก็กวาดของบนชั้นหล่นเกลื่อนพื้น ก่อนเธอจะลุกขึ้นมานั่งกุมศีรษะที่ปวดคุดๆ เหมือนจะระเบิดของตนเองพลางครางออกมาเบาๆ

เลนยะสะบัดหัวแรงๆ ไล่อาการปวดในสมองตั้งแต่ลิ้มตาตื่น แต่ยิ่งทำกลับยิ่งทำให้มันงงหนักกว่าเก่า

"ถ้าจะทำแบบนั้น กลับไปนอนที่เดิมน่าจะดีกว่า" เสียงทุ้มต่ำคุ่นหูแว่วมาพร้อมฝ่ามือร้อนๆ ที่รบกวนแขนของเธอให้ลุกขึ้น

หมอผีสาวแฉะเปลือกตาขึ้นข้างหนึ่งมองเจ้าของมือร้อนๆ ที่แขน

"...อ้อ โอ้...ลูกหมา..." เธอเรียกอีกฝ่ายเสียงจ้วเจียก่อนขยับร่างกายมือใหญ่ของกินเต็นชิ ที่พุงยให้เธอขึ้นมานั่งบนเตียง ก่อนเขาจะถอยมายืนนิ่งอยู่ข้างๆ

เลนยะดูสะโหลสะเหล มือข้างหนึ่งยังกุมศีรษะ ก่อนเธอจะนึกถึงเรื่องเมื่อคืนได้ แม้น้อยนิดแต่ก็มากพอให้โมโห

"เมื่อคืน...ฉันพลาดใช่ไหม" เธอขบฟันถามร่างสูงใหญ่ข้างตัว

ใบหน้ารูปสลักเบือนไปทางอื่น ก่อนเดินห่างออกไปสองสามก้าว

"เจ้าไม่ได้พลาด" เขาตอบ "แต่แย่ยิ่งกว่าพลาด"

"อะไรคือแย่ยิ่งกว่าพลาด" เลนยะหรีตาคาบ "แกลงไม่ได้หมายความว่าที่ฉันเฉียดตาย มันแย่ยิ่งกว่าการพลาดหรอกนะ"

ดวงตาสีเทาคุ่มปรายมองเด็กสาวนักจับผิด แล้วได้แต่คิดว่าถึงอาการของเธอจะไม่ดีขึ้นมาก แต่คงไม่มีผลกระทบทางสมองนัก เพราะรู้สึกสมองของเจ้าหล่อนยังแล่นเร็วเหมือนเดิม

"ข้าก็หมายความว่าอย่างนั้น" เจ้าของใบหน้าไร้อารมณ์ตอบเรียบเฉย

เลนยะขมความปวดในสมองจ้องนัยน์ตาสีเทาคมกริบกลับ รวากับรอยให้กินเต็นชิเอื่อยอะไรที่เธอคิดว่าน่าฟังมากกว่านี้มาอีก

แต่เจ้าปีศาจกลับเรียบสนิท และยังสบนัยน์ตาสีน้ำเงินของเธอนิ่งเฉยอย่างไม่สะท้านเช่นกัน

สุดท้ายหมอผีสาวจึงเป็นฝ่ายกลอกตาขึ้นอย่างเบื่อหน่าย

เธอปวดหัวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยังต้องมาทนหน้าไร้อารมณ์กับคำโกหกของเขาอีก แต่ช่างปะไร เธอยังมีทางหาคำตอบได้อยู่ แค่ไม่ใช่

ตอนอยู่สภาพไม่พร้อมแบบนี้

"ก็ได้" เล่นะจำใจยอม ทว่าก็ไม่วายหยั่งเชิง "แน่ใจว่าแกไม่อยากเล่าอะไรที่ฉันควรรู้"

เจ้าปีศาจยังป็นหน้าไม่สื่ออารมณ์ ริมฝีปากบางเฉียบแนบกันสนิท ถ่ายทอดคำตอบเป็นความนิ่งเฉยอย่างที่คุณถนัด

ในเมื่อยังไม่รู้ว่าการที่พลังวิญญาณของคนตรงหน้าที่เพิ่มขึ้นมา พรวดพรากจะส่งผลดีหรือผลเสีย และการบอกว่าเธอตายไปแล้วครั้งหนึ่ง ไม่ใช่เฉียดแต่ตายแล้วจริงๆ คุณจะไม่ใช่นางฟางนัก เขาจึงเปรยเบี่ยงประเด็นแทนว่า

"รู้สึกยังง้าง"

เล่นะชักสีหน้าใส่คนที่พยายามเลี่ยงคำตอบ แต่อย่างน้อยตอนนี้ เธอก็รู้รอยเปอร์เซ็นต์เต็มแล้วว่าไม่มีเรื่องไม่คืนักเกิดขึ้นแน่นอนเขาถึงปิดปากเงียบขนาดนี้

"ก็คิด ถ้าเป็นแต่ก่อนฉันคงนอนแอ้งแม้งอยู่ตรงนั้น" ประโยคทั้งท้ายของเค็กสาวทำให้เจ้าปีศาจต้องเลิกจู้ขึ้นข้าง ก่อนลอบถอนใจแผ่ว

ดูท่าเจ้าหมอดีสาวจะไม่ยอมขอบคุณเขาตรงๆ เลยสินะ

"โอ้เว้ย!"

เสียงสบถของเล่นะทำให้กินเห็นชัดว่าอาการของเธอคงไม่ดี เขาจึงเอ่ยคำสั่งเฉียบคุทันที

"ไปนอนพักซะ"

เล่นะที่กำลังใช้มือลูบหน้าคลายความปวดระบมในหัวเงยหน้าแปลกใจนิดๆ ขึ้นมามองสุนัขป่าหนุ่ม ซึ่งเขาก็ย้าคำสั่งอีกครั้งด้วยสายตาคูๆ

แต่เล่นะกลับส่ายหน้าปฏิเสธ แม้จะรู้สึกปวดหัวคุๆ จนไม่แน่ใจว่าถ้าลูดยืนจะทรงตัวไหวรีเปล่า

"ยังมีเรื่องต้องคุยกับเจ้าโยชิซาระ" ในเมื่อเอาคำตอบที่ต้องการจากเจ้าลูกหมาไม่ได้ เธอก็จะไปเอาจากวิญญาณที่คุ้นเคยแทนแล้วกัน

แต่คนโดนขัดคำสั่งกลับก้าวเข้ามาใกล้ตัวเลนยะ คักทางคนที่ทำท่าจะลุกทันที

"กลับไปนอน" กิเน็นชิย้าเสียงเข้มขึ้น พลังก้มมองเด็กสาวด้วยสายตาแถมบังคับ

หมอผีสาวต้องชะงักและหย่อนตัวลงบนเตียงอีกครั้ง ก่อนทำท่าจะอ้าปากเถียง แต่เสียงอื่นของเธอกลับออกมาแทน

"เฮ้ย!"

เลนยะร้องลั่น อาการปวดหัวแทบจะหายไปพร้อมกับความตกใจที่เกิดขึ้น เพราะอยู่ๆ ฝ่ามือร้อนๆ ของบุรุษตรงหน้าก็จับหมับที่หน้าผากของเธอพร้อมกับกกดศีรษะรั้นๆ ลงกับหมอนนุ่ม ส่วนมือที่ว่างอีกข้างก็คว้าผ้าห่มผืนหนาขึ้นมาห่มตัวเด็กสาวทันที

"นอน" เสียงทุ้มลึกทรงอำนาจสั่งเฉียบอีกครั้ง พร้อมส่งสายตากมกริบย้าคำสั่งของคน

เลนยะกะพริบตาถี่ๆ สองสามทีอย่างประหลาดใจ ก่อนขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดแทน เมื่อรู้ว่าครั้งนี้เธอคงขัดคำสั่งอย่างเคยไม่ได้ สภาพร่างกายไม่พร้อมขนาดนั้น

"งั้น...แกก็เอามือออกจากหัวฉันสักทีสิ" เลนยะแหง

กิเน็นชิเริ่มคลายใบหน้าคุลงเล็กน้อย และยกมือของตนออกจากหน้าผากของร่างที่ยอมนอนนิ่งบนเตียง ก่อนเขาจะลากเก้าอี้จากโต๊ะหนังสือมาวางข้างๆ เตียง และนั่งเฝ้าอยู่ตรงนั้น

นี่ฉันเป็นลูกของมังกรไฟ!...

เลนยะสบตในหัว เมื่อเจ้าปีศาจทำราวกับเป็นคุณพ่อที่ต้องบังคับลูกเล็กๆ เข้านอน

เจ้าลูกหมาของเธอซักจะทำเกินหน้าที่ไปหน่อยแล้วละมัง

"ฉันจะนอนหลับได้ยังไง ถ้ามีคนมานั่งจ้องหน้าอย่างนี้" หมอผีสาวส่งสายตาทุนมัวให้ใบหน้ารูปสลักที่จ้องหน้าเธอเขม็งเช่นกัน

"ข้าคิดว่าปกติข้าต้องมาที่ห้องนี้ทุกเช้า...ในเวลาที่เราจะนอนหลับ

อยู่" กินเห็นชิวสนเรียบๆ ไม่สนคำปน

หมอมีสาวชักหัวคิ้วชนกันกับเหตุผลนั้น ขณะพยายามซ่อนอาการปวดหัวเพื่อสู้กับความเกรงขามเคียดแค้นของเจ้าปีศาจ แต่ไม่ถึงถึงห้านาที ความเพลียก็ทำให้ทิวของเธอพ่ายแพ้ และหลับผล็อยไปในที่สุด

เสียงหายใจเบาๆ สม่่าเสมอทำให้สุนัขป่าหนุ่มรู้ว่าอีกฝ่ายหลับสนิทไปแน่นอนแล้ว เขาจึงค่อยๆ เลื้อยตัวเข้าไปใกล้เด็กสาวเจ้าปัญหา มองใบหน้าหลับสนิทที่นอนตะแคงหันมาทางเขา ยังมีรอยเขียวช้ำหยาบๆ บนแก้มข้างหนึ่ง

...ถ้าเมื่อคืนนี้ไม่มีเรื่องน่าเหลือเชื่อแบบนั้นเกิดขึ้น...

นัยน์ตาสีเทาคมเฉียบคุดันที่คอยกดคันให้เด็กสาวเข้านอนเริ่มผ่อนคลายลง จนกลายเป็นความอ่อนใจและอ่อนโยนยามมองหน้าคนที่หลับสนิทบนเตียง มือใหญ่เลื่อนขึ้นมา ลังเลชั่วอึดใจหนึ่งก่อนตัดสินใจไล่ปลายนิ้วเกลี่ยเส้นผมสั้นที่คาสาของเลนเยออกจากแก้มอย่างแผ่วเบา ระมัดระวังไม่ให้เจ้าตัวรู้สึก แม้รู้ว่าเธออ่อนเพลียเกินกว่าจะตื่นขึ้นมาก็ตาม

กระนั้นช่วงเวลาละมุนกลับต้องสะดุดไปเล็กน้อย เมื่อเขาเลื่อนสายคาไปเจอมือขวาที่มีผ้าพันแผลของเลนเย

'พลังวิญญาณท่านเลนเยลั่นทะลักออกมา ก่อนถูกโรงเรียนยามคำคั่นโจมตีหรือขอรับ'

คำพูดของโยชิฮาระแทรกขึ้นในความทรงจำ เมื่อวานหลังจากพวกเขา กลับมาถึงบ้านหลังคาสี่อิฐและพาเด็กสาวเข้าที่นอน โดยให้ทาโร่เป็นคนเฝ้าดูอาการ เรื่องต่อไปที่ต้องจัดการคือการหาคำตอบให้คำถามมากมายของเรื่องที่เกิดขึ้น

'คิดว่าไอ้ กลิ่นพลังวิญญาณเค็มนั้นเปลี่ยนไปชัดเจน' กินเห็นชิวออก

'และท่านคาคว่านั่นน่าจะเป็นสาเหตุให้ท่านเลนเยรอดมาได้' โยชิฮาระหยิ่งแข็ง

สุนัขป่าหนุ่มเจียบไปครู่หนึ่งและลอบผ่อนลมหายใจ ไม่ได้ตอบคำถาม... ในความจริงเขาไม่สนแล้วว่าเพราะอะไรเด็กสาวทลายท

โซเคนโยถึงฟื้นขึ้นมาจากความตายได้ แค่ออกกลับมา แคได้เธอคืน ก็ไม่มีอะไรสำคัญอีกแล้ว แต่เมื่อคิดทวนให้คิด บางอย่างที่เกิดขึ้นที่เหล่านี้อาจไม่ใช่สัญญาณที่ดีนัก

เพราะเลนยะอาจรอดมาด้วยพลังที่เกิดขึ้นอย่างผิดปกติ แต่ในอนาคตเขาไม่อาจรู้ว่าพลังนั้นจะนำไปสู่อะไร เลวร้ายแค่ไหน หรือเป็นอย่างที่เขาคิดใหม่ว่า...

'มันเป็นพลังจากอสูรโซไหม'

โยชิฮาระนั่งลงไปนึกกับคำถามย้อนคืนของเจ้าปีศาจ ก่อนหลุบตาต่ำ แล้วจึงค่อยๆ เกริ่นขึ้น

'ปกติเวลาที่ท่านเลนยะมีภัย แล้วเสียงขนาดว่าอาจไม่รอด 'มัน' ก็จะมีปฏิกิริยาออกมาเสมอเนะขอรับ'

'แต่นี้ดูเหมือนจะเกินคำว่ามีปฏิกิริยาไปมาก' เสียงทุ้มลึกแสดงความคิดเห็นแย้ง ก่อนกล่าวขึ้นใหม่อย่างเคร่งเครียดกว่าเดิมว่า 'เด็คนั้นตาย ข้าอ้อมค้วนางอยู่รู้ดีว่านางตายแล้ว คอของนางหัก หัวใจหยุดเต้นชีพจรไม่เต้น ร่างกายเริ่มเย็นลง นี่ไม่ใช่อาการของร่างกายที่หยุดทำงาน เพราะหัวใจวาย และไม่ใช้แค่ความตายชั่วคราว แต่โซเคนโย เลนยะตายแล้วอย่างแน่นอน ก่อนจะมีอะไรบางอย่างรักษาคนที่หั่นนั้น และคืนนางกลับมาอีกครั้ง ซึ่งข้าคิดไม่ออกว่าจะมีอะไรทำได้ นอกจากความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับเด็คนั้นในคืนนี้ และข้าต้องการรู้ว่าสิ่งผิดปกตินั้นสามารถเป็นอะไรได้บ้าง'

ทุกคำยืนยันที่จริงจังจนกดดันของเจ้าปีศาจทำให้วิญญาณซาโมไรหนุ่มต้องเงยไปครู่หนึ่ง เพราะสิ่งที่เจ้าปีศาจต้องการให้เขายืนยันนั้นไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลย ความจริงมันเป็นเรื่องใหญ่มาก ใหญ่โตมากๆ หากเป็นจริงและเขายอมรับออกไป

ทว่า ถ้าเขายังปล่อยให้เรื่องนี้เงียบหาย ปิดหูปิดตาต่อสิ่งที่เกิดทุกอย่างคงยิ่งเลวร้ายกว่าเดิม ที่สำคัญตอนนี้คงไม่มีใครที่เขาจะไว้ใจฝากเรื่องของเด็กสาวคนสำคัญไว้ในมือได้เท่าร่างสูงสง่าตรงหน้าอีกแล้ว

สิ้นความคิดนั้นวิญญานขามูโรหนุ่มจึงสูดหายใจลึกอย่างจำยอม และเอ่ยขึ้นใหม่อีกครั้ง

'เมื่อแปดปีก่อนเหล่าองเมียวจิโอกุระช่วยฉีกดวงคทาวารบาลของท่านเลนยะไปแล้ว แต่ท่านก็เห็นว่าทุกครั้งที่ท่านเลนยะถูกกระตุ้นให้โกรธถึงขีดสุด ท่านเลนยะจะควบคุมตนเองไม่ได้และปล่อยให้พลังอสูรรั่วออกมา'

'แล้ว'

'...นั่นแสดงว่าแม่กุญแจของเหล่าโอกุระนั้นไม่อาจทดแทนแม่กุญแจเดิมที่หลุดออกไปแล้วได้... ประคองมีรอยแฉับอยู่... และใช้ขอรับมีโอกาสสูงมากที่พลังมหาศาลซึ่งทำให้ท่านเลนยะทรุดลงไปในงั้นเช่นนั้น และพื้นขึ้นมาราวกับปาฏิหาริย์ คือพลังของอสูร'

และนั่นคือประโยคคาดการณ์ของโยชิซาระ ก่อนเสียชีวิตในห้วงของเลนยะจะลอบมาบอกว่าเธอตื่นขึ้นแล้ว จนเขาต้องหยุดเรื่องที่คุยกับวิญญานขามูโรหนุ่มเพื่อเข้าไปดูอาการเธอ ก่อนได้บังคับนอนแบบนี้ และความทรงจำทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องที่เขาคูกับโยชิซาระก็ทำให้เจ้าปีศาจต้องเบือนหน้าไปอีกทางอย่างคึกคัก แต่ยังปรายหางตามองเลนยะที่หลับอยู่บนเตียงเป็นระยะ โดยเฉพาะช่วงลำคอของเธอ

ซึ่งไม่นานสุนัขป่าหนุ่มก็อดใจเอื้อมมือไปแตะด้านหลังคอของเลนยะไม่ได้ ก่อนเขาจะลอบถอนใจแผ่วๆ เมื่อแน่ใจว่าคอของเธอยังอยู่ดี ไม่มีร่องรอยของการหัก หรือเคยหักมาก่อน

'มัน' รักษาเธอได้จริงๆ หรืออาจเพราะร่างกายของเด็กสาวไม่ได้เสียหายหนักเกินไป จึงสามารถทำได้ ถ้าศีรษะถูกตัดขาดหรือร่างกายถูกฉีกเป็นชิ้นๆ คงไม่มีทางกลับมาเช่นนี้

กินเท็นชิไม่รู้จักจริงๆ ว่าควรขอบคุณอสูรในตัวของเลนยะดี หรือควรกังวลกับพลังที่ล้นทะลักจนทำเรื่องแบบนี้ได้ดี เพราะแม้มันจะช่วยชีวิตเธอ แต่ก็เพราะมันอาศัยอยู่ในร่างเธอ ซึ่งถ้าเจ้าของร่างตายมันคงต้องตายด้วย และที่สำคัญ การที่พลังของมันทะลักออกมาได้ขนาดนี้แล้ว ย่อม

หมายถึงแม่กัญแจที่ลือกดวงตาทวารบาลไว้ใกล้จะหลุดเต็มที ซึ่งนั่นเป็น
หายนะแน่นอน

"เป็นอย่างไบบ้างขอรับ"

เรื่องน่ากังวลมากมายในหัวพลันหยุดชะงัก พร้อมกับการละมือ
แข็งแรงออกจากเด็กสาวบนเตียงราวกับต้องของร้อน เมื่อเสียงที่รู้ดีว่า
ใครเอ่ยขึ้นไม่ห่างตัวเขานัก

และปฏิกิริยาของเจ้าปีศาจก็ทำให้โยชิฮาระที่จะเข้ามาดูอาการ
เด็กสาวคนสำคัญของตนต้องขยับยั้งเอ็นดูวบหนึ่ง แล้วกลับมาทำสีหน้า
ปกติเพื่อไม่ให้คู่สนทนาลำบากใจเมื่อหันมาตอบ

"เตียงได้เหมือนเดิมแล้ว"

"อา..." โยชิฮาระอุทานรับอย่างเข้าใจดี ก่อนก้มไปมองคนที่อยู่ใน
ห้วงนิทราด้วยสายตาดอ่อนโยนเช่นที่ทำมาเสมอ พลางกล่าวขึ้นใหม่ "งั้น
ก็ไม่ได้เพื่อเรื่องความฝันเหมือนก่อนหน้านี้แล้วสินะขอรับ"

ครั้งนี้กินเท็นชิไม่ได้ตอบทันที เขานิ่งไปราวกับใคร่ครวญบางอย่าง
ก่อนเอ่ยขึ้นช้าๆ

"...นั่นอาจจะไม่ใช่ความฝันก็ได้"

"ขอรับ?" โยชิฮาระหันไปเลิกลี้นขึ้นสูงทันใด

"เรื่องที่เด็กนี้พูดหลังจากฟื้นมาครั้งแรก" เสียงทุ้มลึกยังเอ่ยเรียบ
ก่อนส่าย "มันอาจไม่ใช่แค่ความฝัน"

"ทั้งเรื่องท่านชิมิชิ โซเคนโยคนอื่นที่ตายไปแล้ว หรือดินแดน
มิกัสึญญินหรือขอรับ" วิญญาณซามุไรทวนเพื่อความแน่ใจ

ซึ่งใบหน้าคมเพียงพยักรับอย่างจริงจังทีหนึ่ง

"ไม่มีอะไรเป็นข้อพิสูจน์แน่ชัดได้ แต่เท่าที่รู้ และเจ้าเองก็รู้...คือ
ก่อนที่เด็กนี้จะฟื้นขึ้นมา นางตายไปแล้ว" นัยนคติสีเทาสนับนัยนคติอำพัน
ของวิญญาณตรงหน้าด้วยความเคร่งเครียด ก่อนตอบประโยคว่า "และ
แน่นอนว่าคนตายไม่ฝัน โยชิฮาระ"

ร่างวิญญาณที่ได้ฟังประโยคนั้นพลันเงยงันไป เพราะหากสิ่งที่

เลนยะเพื่อขึ้นมาจากตื่นครั้งแรกคือเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ก็หมายความว่าหลังเธอตาย วิญญาณถูกดึงไปยังสถานที่หนึ่ง ที่มีทั้งพ่อของเธอและโซเคนโยคนอื่นที่ตายไปแล้วอยู่...สถานที่ที่เรียกว่าแคนมิกสัญญี

และมันเริ่มทำให้ใจคอเขาไม่ดี เมื่อสิ่งที่เลนยะเล่านั้นบอกชัดว่า 'ทุกคนยังสู้อยู่'

แต่สู้กับอะไรละ สู้ทำไม และสู้กันมาเนิ่นนานเท่าไรแล้วในดินแดนนั้น ที่สำคัญคำบอกเล่าที่เลนยะบอกว่าคนสู้ยู่ในนั้นมาเป็นเดือนทั้งที่เพิ่งตายไปเพียงไม่ถึงห้านาที มันคือสถานที่แบบไหน นรกชั้นไหนแล้วทำไมเทพเจ้าอย่างสุนัขป่าหนุ่มเองก็ไม่รู้จัก

แคนมิกสัญญีคืออะไรกันแน่...หรือหลังความตายของโซเคนโยนั้น มีบางอย่างที่น่ากลัวยิ่งกว่าความตายรออยู่

แล้วเขาจะไปหาข้อพิสูจน์เรื่องนี้ได้อย่างไร เพราะมันฟังช่างเป็นสถานที่ที่เลื่อนลอยยิ่งกว่านรกหรือสวรรค์...เว้นเพียงแต่จะมีโซเคนโยที่ตายไปแล้วมาช่วยเล่าความจริงทั้งหมดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหลังความตายของเหล่าทายาทอสูร!

ความคิดนั้นคงให้โยชิฮาระต้องเงยหน้าขึ้น พร้อมดวงตาที่เบิกกว้างเมื่ออยู่ๆ ชื่อใครคนหนึ่งก็แทรกขึ้นในหัวของเขา

"ท่านหญิง...อาเคเคะ..."

เข้าร้อยปีที่แล้ว ยุคมุโระมะจิ

กลีบดอกซากุระเริ่มร่วงโรยช้าๆ จากต้น เป็นสัญญาณว่าใกล้ถึงฤดูร้อนเข้าไปทุกที ทว่าก่อนหน้านั้นกลีบดอกซากุระก็คงละเลงพื้นดินให้กลายเป็นสีชมพูไปอีกพักใหญ่ และนั่นทำให้ कहาสน์หลังมโหฬารของตระกูลเก่าแก่คูสวงยามตระการตาคั่วยสีสนที่ยังหลงเหลือจากฤดูใบไม้ผลิที่กำลังหมดไปไม่เข้า

แต่ความสวยงามที่มีช่วงเวลาแสนสั้นในดินแดนทางเหนือที่หนาวเย็นเกือบตลอดปีก็ดึงดูดความสนใจของชายหนุ่มที่หมกตัวอยู่ในห้องส่วนตัว

ที่ปิดประตูและหน้าต่างจนมิดชิดไม่ได้

และเขามักหมกตัวอยู่ในห้องเช่นนี้ โดยอ่านแต่ตำราเกี่ยวกับ
ศาสตร์การทำนายในทุกแขนง และทุกชาติทุกศาสนาที่เขาจะหามาได้

ซึ่งที่เขาหมกมุ่นกับมันจนถูกมองเหมือนคนบ้าทั้งที่ความจริงเขาก็
เหมือน 'โซเคนโย' คนอื่น คือถนัดด้านการต่อสู้ คาถาอาคมในการปราบ
และกำจัดเป็นหลัก ไม่ใช่การทำนายทายทัก แต่เพราะเหตุการณ์บางอย่าง
ที่เขาไม่อาจบอกใครได้ บังคับให้เขาต้องศึกษาศาสตร์ด้านนี้อย่างจริงจัง
เพราะมันคือหนทางเดียวที่จะเชื่อมต่อกับวิถีแก้ไขความผิดพลาดในอดีตให้ผู้
ที่อยู่ในอนาคตรับมือต่อไป

ถ้าเขาพอจะคาดการณ์เรื่องที่จะเกิดในอนาคตได้ เขาก็จะรู้ว่า
ควรเตรียมการอะไรไว้บ้าง...ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษามันนั้น ทำให้เขา
ค้นพบว่าคนมีพรสวรรค์มากกว่าที่คิดไว้มากจนน่าแปลกใจ

และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งวันที่เขา 'ฝึก' ทำนายจากการคำนวณวันเดือน
ปีเกิดของคน และผลที่ได้นั่นคือ...

"เหตุร้าย"

น้ำคำเอื่อยถูกพิมพ์กับคน นัยน์ตาสีนิลหลุบต่ำจ้องตำราบนโต๊ะ
ไม้ คำนวณให้แน่ใจว่าเหตุร้ายที่จะเกิดกับคนในเวลาอันใกล้นี้คืออะไร
และเพียงไม่นานเขาก็ต้องชะงักไป ก่อนรำพึงเสียงแผ่วขึ้นใหม่ว่า

"...ท่านพี่"

"ท่านยาสีโระ ท่านผู้นำสั่งให้ไปพบที่เรือนใหญ่ และบอกว่าต้อง
ไปเดี๋ยวนี้ด้วยเจ้าค่ะ"

เสียงผู้หญิงลอดผ่านประตูเลื่อนที่ปิดสนิท ทำให้ชายหนุ่มหลุดจาก
ห้วงคิด ก่อนเอ่ยข้ามไหล่ไปว่า

"เข้าใจแล้ว ช่วยไปบอกท่านพี่ด้วยว่าอีกสักครู่ข้าจะไปหานาง"

"เจ้าค่ะ" สาวใช้ตอบรับก่อนค่อยๆ กลานเข้าถอยห่างประตูด้วย
กิริยาที่ฝึกมาอย่างดี และลุกออกไป ปล่อยให้เจ้าของห้องถอนใจแผ่วด้วย
ท่าทางที่แสดงความกังวลและเหน็ดเหนื่อยซัดเจน

หญิงสาวทำทางงามสง่า ใบหน้างามหมดจดจนเป็นที่เลื่องลือ
ไปทั่วแดนเหนือและเมืองหลวงเกียวโต นักรอการมาเยือนของผู้ที่ตนสั่ง
ให้สาวใช้ไปเรียกตัวมาอยู่บนเบาะนั่งตัวสำคัญที่เป็นตำแหน่งของผู้นำแห่ง
ตระกูลโซเคนโย

นอกจากตำแหน่งผู้นำที่เธอดำรงอยู่ เครื่องแบบทหารยศสูงสุดที่
เธอสวมใส่ด้วยกิริยาที่ดูผ่าเผยไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบุรุษเพศคนใด ก็บ่งบอก
ชัดว่าเธอมีหน้าที่สำคัญ ซึ่งสูงศักดิ์และมีเกียรติไม่น้อยไปกว่าการเป็นผู้นำ
แห่งโซเคนโยอีกหนึ่งอย่างด้วย

และทั้งที่เป็นหญิงงามหาได้ยากยิ่ง แต่ความงามนั้นก็ถูกความแข็ง
กระด้าง คุ้ยค้น และเค็ดขาคกลับไปเสียหมด ทว่านั่นก็คือสิ่งที่ทำให้เธอ
เป็นเธอ...เป็นท่านหญิงโซเคนโย อาเคเคะคนนี้

"ยาสึอิโรมาริยัง" น้ำคำเฉียบเช่นเดียวกับนัยน์ตาสีงาช้างของ
ท่านหญิงคนงามถามสาวใช้ที่รับหน้าที่ไปตามตัวน้องชายทันที เมื่อร่าง
เล็กๆ นั้นก้าวเท้าเข้ามาเพื่อรายงาน

สาวใช้รีบก้มหน้าดูหลบสายตาคู่ของท่านหญิงอาเคเคะด้วยความ
เกรง เพราะใครๆ ต่างรู้ว่าเจ้าหล่อนเป็นคนเฉียบขาดและรักษากฎทุกข้อ
โดยไม่ขาดตกบกพร่อง ถ้าเพียงใครแตกแถวออกไป หรือหย่อนยานแม้
เพียงนิด จะต้องได้รับบทลงโทษที่เค็ดขาคของเธอ

และเพราะท่านหญิงผู้เก่งกาจอยู่ที่เกียวโตเป็นหลัก นานๆ ครั้งถึง
จะกลับมาทางเหนือที่เป็นบ้านเกิดเสียที จึงทำให้เด็กสาวที่เพิ่งเข้ามาทำ
หน้าที่เป็นสาวใช้ตระกูลโซเคนโยไม่คุ้นชินนัก

"จะ...เจ้าคะ ท่านยาสึอิโระบอกว่าอีกสักครู่จะตามมาเจ้าคะ"
เด็กสาวรีบก้มศีรษะตอบ ทำให้คนสูงศักดิ์ตรงหน้าต้องหงุดหงิดใจ

ใบหน้าเรียบเฉยของแม่ทัพหญิงมีรอยเหยยคฝุดขึ้นมาเมื่อได้ฟังคำ
รายงาน

"เจ้านั้นคิดว่าข้ามีเวลานั่งรอนานขนาดนั้นรึไงกัน และเจ้าไป
ตามมายังไงกันยาสึอิโระถึงได้เอ้อระเหยแบบนี้" อาเคเคะกล่าวด้วย

น้ำเสียงคุยกับสาวใช้ตรงหน้าอย่างเอาเรื่อง

"อะ...ขออภัยเจ้าค่ะ ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปตามให้อีกทีนะเจ้าค่ะ" ร่างเล็กๆ รีบเอ่ยตะกุกตะกัก เข้าหน้าผู้นำแห่งโซเคนโยคนนี้ไม่คิดมากขึ้นเรื่อยๆ

ซึ่งความจริงด้วยความตึงจนแทบไม่มีการยืดหยุ่นนี้ ก็ทำให้แทบไม่มีใครเข้าหน้าเธอคิด แม้แต่น้องชายแท้ๆ เองก็ไม่ใช่อีกวัน

"ไม่ต้อง ข้ามาแล้ว...ขออภัยด้วยที่ข้ามาช้าขอรับ" ชายหนุ่มที่กำลังเป็นประเด็นก้าวเข้ามา ช่วยสาวใช้ผู้ตกที่นั่งลำบากได้ทันพอดี เขาพยักหน้าให้เธอทีหนึ่ง เป็นสัญญาณว่าให้ออกไปได้ ซึ่งเธอก็รีบทำตามแต่โดยดี

ดวงตาสีนิลที่ดูเฉื่อยชาของยาสึอิโระกวาดมองทั่วห้องถึงจะเจนนาคาแล้วก็ตาม ที่นี่ยังคงเต็มไปด้วยอาวุธต่างๆ ที่ถูกจัดเรียงบนแท่นวางและผาผนังอย่างสมเกียรติในฐานะที่ทำหน้าที่รับใช้ผู้นำทุกรุ่นมาอย่างซื่อสัตย์และภักดี และสุดท้ายเขาก็ต้องหยุดมองที่ใจกลาง บนยกพื้นซึ่งเป็นตำแหน่งที่นั่งของผู้นำ ซึ่งยามนี้มีท่านผู้นำคนปัจจุบันนั่งรอเขาอยู่ และจ้องกลับมาอย่างคำนิ

"เมื่อไรจะรู้จักรับผิดชอบหน้าที่ซะทียาสึอิโระ ถึงเจ้าจะไม่รีบบทบาทในตระกูลนักแต่เจ้าก็ขึ้นชื่อว่าเป็นน้องชายของข้า อย่าทำอะไรที่เสื่อมเสียต่อชื่อตระกูลโซเคนโยให้มากนัก" ประโยคแรกเป็นคำติเตียนอย่างที่คาดและคุ้นเคย ขณะนั้นนาคาสึงาซังคุไร่ความรักและเยื่อใยยามมองผู้ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นน้องชายของตน

ทิวที่เอมมีต่อเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลงมาตั้งแต่เยาว์วัย และเชื่อว่ายาสึอิโระจะไม่รับรู้

ชายหนุ่มก้มศีรษะอย่างนอบน้อมเป็นการเคารพและขอโทษต่อหญิงสาว

"ขออภัยด้วยขอรับท่านพี่ ครั้งหน้าข้าจะตรงต่อเวลามากกว่านี้"

อาเคเคะถอนใจอย่างเบื่อบ่นๆ เธอไม่ชอบท่าทางยอมรับผิดทุกสิ่งทุกอย่างของยาสึอิโระ มันเหมือนเธอเองเวลาที่ค่าเขาอยู่ฝ่ายเดียวและ

ให้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ซึ่งคนอย่างเธอไม่ควรกระทำ แม้เธอจะไม่ชอบหน้าคนตรงหน้าขนาดไหนและไม่เคยพุดกับเขาได้เกินสองประโยค ก่อนจะกลายเป็นคำคำหนิ แต่ผู้นำที่ศรัทธาใช้เหตุผลเป็นที่ตั้ง ไม่เช่นนั้น คงไม่สามารถบังคับบัญชาผู้ใดได้ เพราะอารมณ์คือต้นเหตุของความหวั่นไหวและอ่อนแอทั้งหมด

"เอาเถอะ ครั้งนี้ข้าจะไม่ถือสา ข้าเดินทางมาไกลและยังไม่อยากมีเรื่องกับเจ้าตอนนี้"

"ที่เกียวกองขุนวายนมาก ท่านถึงไม่กลับมาที่นี่เลย" ยาสีอิโรกล่าว อย่างนอบน้อมและก้าวมานั่งบนเบาะรองนั่งเบื้องหน้าอาเคเคะ

ซึ่งอาเคเคะสวนกลับไปเกือบทันทีว่า "ฟังเหมือนกล่าวหาว่าข้าหลบหน้าเจ้ามากกว่าเลยนะ"

ยาสีอิโรไม่ได้แย้ง เพียงกำศีรษะนิคคัลลายทั้งขอโทษและยอมรับ กระนั้นหญิงสาวก็ทำเป็นไม่เห็น และกล่าวขึ้นใหม่

"แต่มันก็ขุนวายจริง โดยเฉพาะช่วงนี้ และเพราะแบบนี้ข้าถึงมาที่..."

"เรื่องอะไรหรือขอรับ" ยาสีอิโรรับถามอย่างรวดเร็วฉิวเฉียด จนหญิงสาวเลิกคิ้วมอง

"ทุกทีเจ้าไม่เคยถามเรื่องภารกิจข้า อีกอย่างเจ้าก็น่าจะพอรู้ข่าวมาบ้าง" เธอจ้องแว่นช่วงชั่วขณะเพื่อจับพิรุณอีกฝ่าย แต่เขาก็เพียงกำหน้า ทำให้เธอต้องค่อยๆ กล่าวเข้าเรื่องที่เกริ่นไว้ตอนแรกอย่างเสียไม่ได้ "ตอนนี้ที่เกียวกองกำลังมีปัญหาใหญ่กับซามูไรไร้สังกัดคนหนึ่ง มันเริ่มลงมือลอบสังหารพวกขุนนางตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน ตอนแรกก็แค่คนเดียว และเป็นพวกขุนนางที่เกี่ยวข้องกับการตายของครอบครัวมัน ซึ่งความจริงไม่จำเป็นต้องเป็นหน้าที่ข้า เพราะมีการตั้งค่าหัวมันมานานแล้ว แต่ช่วงหลังๆ มันเริ่มลงมือหนักขึ้น ถี่ขึ้น จากแค่พวกขุนนางเลวๆ ตอนนี้ลามไปถึงพวกมียศศักดิ์คนอื่น ๆ และแม้แต่เหล่าลูกหลาน คนรับใช้ หรือคนแบกเกี้ยวก็ถูกทำร้ายหรือฆ่า ข้าครั้งล่าสุดที่มีคนพบ มันแข็งแรงและเก่งกาจ

ราวกับไม่ใช่คน ล้มทหารได้ทั้งกองทัพ ชั่วทั้งเส้นผมและสัณยัณตาก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีประหลาดจนถูกตั้งฉายาว่า กบฏนัยันตาเหี่ยว...พุดให้ถูกก็คือเจ้ากบฏคนนี้คงถูกยักษ์กัดกินไปแล้ว ทั้งรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนไปและจิตใจที่บิดเบี้ยว เพราะฉะนั้นองค์จักรพรรดิจึงออกคำสั่งโดยตรงให้แม่ทัพสายเลือดโคโซเคนโยอย่างข้าจัดการเรื่องนี้ให้สำเร็จ"

"และท่านคิดจะไป?" ยาสึอิโระเงยหน้าสบนัยันตาสื่ออ่อนอย่างไม่เห็นด้วยทันที

"คิดว่าข้าขัดคำสั่งองค์จักรพรรดิได้รึยังไง ที่สำคัญนี่ไม่ใช่การะแต่เป็นหน้าที่และเกียรติยศของข้า...ถ้าเจ้าหวั่นไหวกับผิคนอกสักคนหนึ่งก็จงจะเข้าใจบ้าง"

ชายหนุ่มนั่งเงียบไปหลังน้ำเสียงกร้าวของพี่สาว ไม่ใช่เพราะเขาไม่มีคำเถียง แต่เพราะไม่มีเหตุผลที่มีน้ำหนักมากพอจะยกมาแย้งได้ และความจริง แค่เป็นตัวแทน ต่อให้เหตุผลดีแค่ไหนพี่สาวก็คงไม่รับฟัง

กระนั้นเขาก็ยังถามอีกครั้ง

"เมื่อไรหรือขอรับ...ที่จะไป"

"หลังจากได้ของทำพิธีในการแยกยักษ์ออกจากร่างมัน เพราะมีคำสั่งให้ข้าจับเป็น เพื่อนำมันไปฮาราศิริต่อหน้าองค์จักรพรรดิ...ข้ามาที่นี่เพื่อเอาคัมภีร์สำหรับทำพิธีที่ว่าซึ่งเก็บไว้ในบ้านนี้ แล้วค่อยเดินทางต่อ"

จะได้เป็นการแสดงให้เห็นว่าบารมีขององค์จักรพรรดิสามารถสยบได้แม้กบฏที่เป็นปีศาจร้ายสินะ...

ยาสึอิโระลอบผ่อนลมหายใจแผ่ว และไม่วายตั้งคำถามกับท่านหญิงอาเคเคะด้วยน้ำเสียงแสนราบเรียบอีก

"เร็วขนาดนั้นเลยหรือขอรับ"

ความเงียบในห้องกว้างแผ่ไปทุกอณูเนื้อไม้ คงตาสีงาช้างหรือมองท่าทางของน้องชาย เพราะยาสึอิโระไม่เคยตั้งคำถามมากมายกับเธอแบบนี้มาก่อน เว้นเสียแต่ว่าเจ้าคนตรงหน้าจะมีอะไรในใจสักอย่าง

และต่อให้เธอพยายามแค่ไหนก็คงไม่มีทางได้คำตอบ

เพราะแม้เขาจะดูอ่อนน้อมเชื่อฟังเธอ ไม่เคยโต้เถียง แต่ความจริงกลับคือถึงที่สุด เพราะถึงเธอจะคำทอเขาจนปากแทบฉีกถึงหู เขาก็เพียงนั่งเงียบไม่ได้แย้ง แค่นัยน์ตาสีดำนั้นกลับสบจนนำโมโห สบเหมือนอยู่เหนือเธอเสมอ ทำให้เธอตระหนักเกือบตลอดเวลาว่าจริงๆ แล้วเธอไม่เคยมีอะไรสู้น้องชายคนนี้ได้เลยสักอย่าง

ซึ่งแน่นอนว่าอาเคเคะรู้มาตั้งแต่เยาว์วัย เพราะฉะนั้นถึงได้คำทอคนตรงหน้าเป็นการระบายสิ่งที่อัดอั้นมาตลอดแทน

แต่มันกลับไม่ได้ช่วยลดทอนความเกลียดชังหรืออคติได้เลย โดยเฉพาะยามจ้องมองใบหน้าซึ่งสบราวกับเข้าใจและน้อมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำกับเขา...ราวกับเข้าใจว่าเธอต้องพยายามแค่ไหนกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ ทั้งที่เขาไม่เคยต้องพยายามอะไรเลย

เพราะแบบนั้นเมื่อมีโอกาส เธอจึงเลือกจะเดินหนีน้องชายของคนไปให้ห่างจากบ้านนี้เพราะไม่อยากมองใบหน้าที่เหมือนเข้าใจเธอทุกอย่าง แม้ว่าเวลานี้เธอคือผู้นำของโซเคนโย แต่สิ่งที่เป็นจริงย่อมเป็นจริงอย่างไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ยาสึอิโระคือโซเคนโยที่เก่งกาจที่สุดอย่างไม่มีผู้ใดเทียบได้

"คำสั่งขององค์จักรพรรดิจะจงข้า ดังนั้นยิ่งลงมือไวเท่าไรยิ่งดี"

อาเคเคะคัดสินใจตอบในที่สุด แม้ยังเคลือบแคลงต่อท่าทางของน้องชาย

ยาสึอิโระใช้ดวงตาสีดำมองใบหน้ามวของอาเคเคะและเลื่อนลงมามองพื้นกระดานอีกครั้ง

"...เข้าใจแล้วขอรับ"

การตอบรับที่ดูเงียบเหงาจนสัมผัสได้ทำให้อาเคเคะชะงักไปนิด และชั่ววินาทีนั้นเธอรู้สึกเหมือนเขาเป็นเด็กเล็กๆ ภาพหนึ่งในความทรงจำที่เธอคิดว่าลืมนานแล้วกลับฉายขึ้นในหัว

มันเป็นภาพวันแรกที่ได้เจออู่ม่วงเล็กๆ ของน้องชายเป็นครั้งแรก ซึ่งเธอจำได้ว่าดีใจมากแค่ไหนที่มีเขา เขาคือความรับผิดชอบและภารกิจแรกในชีวิต...น้องชายตัวเล็กๆ ของเธอ

และไม่รู้ว่าเมื่อไรที่ลืมไปว่าเคยมีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น กระทั่งเมื่อ
ครั้งนี้...อาจเพราะนั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นความอ่อนแอในบรรยากาศ
รอบตัวน้องชายในรอบหลายปี ซึ่งมันส่งผลให้ท่านหญิงใช้เวลาทบทวน
พร้อมคัดสินใจบางสิ่ง ก่อนไม่นานจะเอ่ยขึ้นใหม่

"แล้วก็อีกเรื่อง ยาสีอิโระ"

น้ำเสียงของหญิงสาวฟังอ่อนลงจนยาสีอิโระต้องเงยหน้ามองเกือบ
ทันที ขณะเธอก็กล่าวต่อ

"เจ้าอาจไม่มีความรับผิดชอบในระดับที่ข้าต้องการ แต่เจ้าก็ยังเป็น
น้องชายข้า ซึ่งนั่นหมายถึงระหว่างที่ข้าไม่อยู่ทำหน้าที่ผู้นำ ทุกสิ่งเจ้าจะ
ต้องเป็นคนจัดการแทน ดังนั้นถึงจะไม่อยาก เจ้าก็ต้องรับผิดชอบทุกชีวิต
ในโซเคนโยแทนข้า กระจกเสมอว่าจะเอ้อระเหยแบบที่ผ่านมาไม่ได้แล้ว
และตอนนี้เจ้าก็อายุสี่สิบแล้ว หมดเวลาหมกตัวอยู่แต่ในห้อง แล้วออกมา
ทำหน้าที่ของโซเคนโยให้เต็มที่...เพราะเชื่อว่าข้าจะได้อยู่ตลอดไป"

"ท่านพี่" ยาสีอิโระคราวแฉ่กับคำสั่งที่ได้รับ นึกถึงสิ่งที่ตนเพิ่ง
ทำนายได้ก่อนมาหาพี่สาว ซึ่งนั่นทำให้เขาต้องกลืนความอดทนสุดท้าย
ลงคอ แล้วคัดสินใจเอ่ยว่า "ถ้าท่าน...จะไม่รับภารกิจการครั้งนี้..."

"เหลวไหล" น้ำเสียงของแม่ทัพหญิงห้วน ความแข็งกระด้างกลับ
มาทันที "คิดว่าคำสั่งขององค์จักรพรรดิเป็นเรื่องเล่นๆ ริไร ข้าเพิ่งพูด
เรื่องความรับผิดชอบกับเจ้าไม่ทันถึงนาที เจ้าก็ขอให้ข้าทำเรื่องไร้ความ
รับผิดชอบอย่างที่สุดแล้วนั้นหรือ"

สิ้นคำนั้นอาเคเคะก็ถูกพรรคขึ้นทันใด บรรยากาศที่อ่อนลงเมื่อครู
กลับมาขุนมัวอีกครั้ง กระนั้นก่อนเธอจะเดินออกไป ก็หันมากำชับว่า

"รับผิดชอบยาสีอิโระ จำไว้ รับผิดชอบ"

นั่นคือคำสั่งสุดท้ายที่ชายหนุ่มทำได้แก่กัมศิระจะตอบรับ หวังเพียง
ว่า เขาจะไม่ได้เก่งศาสตร์แห่งการทำนายอย่างที่ตนคิดเท่าไรนัก

เขาจำไม่ได้แล้วว่าคนได้ 'กิน' ครั้งสุดท้ายเมื่อไร รู้เพียงว่าความ
กระหายที่ท่วมท้นนี้ไม่มีอาหารชั้นดีชนิดใดจะเติมเต็มได้

มีเพียงรสชาติเดียวที่พอจะลดทอนความหิวเหล่านี้ นั่นคือรสชาติ
ของช่วงเวลาที่ได้เฝ้าคาบลงไปใต้อาณัติของใครสักคน

ใช่...ใครสักคน แต่ก่อนนั้นเขายังจำเพาะเจาะจง เลือกเพียงศัตรู
ที่ทำลายครอบครัวของตน ก่อนจะเริ่มรู้สึกว่ามันไม่พอ การถอนราก
ถอนโคนเน่าๆ ของพวกขุนนางชั่วจึงเป็นภารกิจต่อไป แต่หลังจากจบ
ภารกิจนั้น ความกระหายที่น้ำกลั้วกลับเริ่มขึ้น

ช่วงแรกๆ เขายังพยายามยับยั้ง แต่เลือกบนคาบนั้นมากเกินไป
กลืนความคลั่งคลั่งรุนแรงยิ่งทำให้ 'หิว' มากขึ้น จนกระทั่งมาถึงขีดสุด จน
จิตสำนึกไร้ความหมาย ทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวได้จึงเป็นเหมือนอาหารอันโอชะ
ที่ช่วยดับความกระหายด้วยความตายจากน้ำมือเขา...เหมือนกับทหารหนึ่ง
กองร้อยที่เพิ่งถูกส่งมาปราบเขา ที่กลายเป็นกองทัพเกลื่อนกลาดยามนี้

ชายหนุ่มในเสื้อผ้าสกปรกมอมแมมซึ่งเลอะไปด้วยหยดโลหิต
กวาดตามองผลงานของตน รู้สึกว่าตัวเองช่างแข็งแกร่ง และเหมือนว่า
พลกำลังของตนไม่มีวันเหือดหาย ซามูไรหนุ่มผสมสีหน้าแห่งนัยน์ตาสี
อำพันรู้สึกว่าคุณค่ายิ่งใหญ่...ไม่มีใครสู้เขาได้ ไม่มีใครโค่นเขาได้ เขาคือ
ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด!

พบกับ

เสียงฝีเท้าม้าที่เยียบซำๆ เข้ามาใกล้ ทำให้ผู้มีฉายาภกฏ
นัยน์ตาเหยี่ยวเอี้ยวตัวกลับไปมองทันที

เขาพบอาซาศึกสีหมอกซึ่งมีนกรบในชุดเกราะเต็มยศ บ่งตำแหน่ง
สูงศักดิ์ชัดเจนก้าวเข้ามาช้าๆ และสิ่งที่ทำให้นกรบบนหลังม้านั้นโคเคน
นอกจากเครื่องแบบเต็มยศแล้ว คือดาบจ้าวที่ดูเรียบง่ายแต่สง่างามด้วย
ด้ามจับที่เป็นสีค่าสนิธ และรูปทรงที่ลงตัวตั้งแต่คมดาบไปจนถึงพู่ที่ปลาย
ด้ามจับ

"บุรุษที่โหดจะลองของกับข้าอีก" ซามูไรหนุ่มเอ่ยคำถามกลับ

หวัระะ คุณแม่ทัพแปลกหน้าด้วยน้ำเสียงหยัน

แต่ก็ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย มีเพียงผีเฝ้าม้าที่ย่างเข้ามาใกล้ตัวเขามากขึ้น

ความนิ่งของนักรบแปลกหน้าทำให้ซามูไรหนุ่มสะบัดคมดาบเตรียมสู้ทันใด

อย่างรู้กันว่าองค์จักรพรรดิไร้อำนาจในยุคศักดินาอย่างนี้จะมีปัญญาส่งขุนพลตีๆ มาเก็บเขาได้จริงหรือไม่

"ข้าถามว่าเจ้าเป็นใคร เป็นท่านชายที่อยากลองของ หรือบุรุษโง่ๆ ที่คิดหวังเลื่อนตำแหน่งใหญ่ด้วยหัวของข้า" น้ำคำเริ่มกร้าวแข็งเมื่อแม่ทัพตรงหน้ายังเงิบไม่มีคำพูดใด ข้ายังบังคับม้าให้ก้าวผ่านร่างไร้ชีวิตที่นอนอยู่บนพื้นอย่างไม่ไยดี

และความคิดที่กำลังประเมินฝีมือของนักรบตรงหน้าของเขาก็หยุดลง เมื่อร่างนั้นตัวกลางจากหลังม้า ก่อนค่อยๆ ถอดหมวกเกราะที่ประดับด้วยเขากวางและตราประจำตระกูลซึ่งเป็นรูปคล้ายดวงคาออก

"เจ้า!?"

เขาอุทาน ทั้งตกใจและประหลาดใจพร้อมกัน ขณะนักรบปริศนาปล่อยเส้นผมยาวสีชาอ่อนปลิวสยายตามแรงลม และเช็ดไอบริเวณที่ควรกระด้างอย่างบุรุษแต่กลับนวลเนียนงดงามขึ้น พร้อมส่งนัยน์ตาสีงาช้างสงบนิ่งมาสบนัยน์ตาสีอำพัน ก่อนเอ่ยตอบเพียงสั้นๆ ชัดเจนว่า

"ข้าไม่ใช่บุรุษ"